

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΕ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Δ΄.

ΑΡΙΘΜ. Η (83).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, έκδομος μόνον και προπληρωτέα: Πανταχού φράγκ. γρ. 10 ή μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Δ΄.

τη 1/13. Ιουνίου 1888.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Γ΄. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Μετ' αγωνιώδη και όντως σπαρακτικήν παράτασιν τὸ μοιραϊὸν δράμα, τὸ συγκρατήσαν ἐπὶ μῆνας ὅλους ἐν διη-

μανίας θρόνον θὰ ἐχαιρετίζετο βεβαίως ὡς ἄξιος Ἄρχος τῆς τευτονικῆς ἐνότητος. Ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ προσεδοκᾶτο ἡρεμος

νεκεὶ συγκινήσει τὴν ἀνθρωπότητα ἔληξε, καὶ βαρετα κατῆλθεν ἐπ' αὐτὸ ἡ μέλαινα αὐλαία τοῦ θανάτου. Τῇ 15. Ιουνίου, μικρὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας, Φρειδερίκος ὁ τρίτος ἔκλεισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον τὰ βεβαρημένα ὑπὸ τοῦ πόνου βλέφαρα. Καὶ ἡ Γερμανία ἐγο-υνοπέτησεν ὀλοφυρομένη πρὸ τοῦ νεκροῦ αὐτῆς ἀνακτος καὶ συμπενθοῦντα προσῆλθον τὰ ἔθνη πάντα τῆς γῆς, οὐχὶ τυπικῆς φιλοφροσύνης ἕνεκεν, ἀλλ' ἐν ἐγκαρδίῳ καὶ ἀληθεὶ θλίψει. Φρειδερίκος ὁ τρίτος ὡς ἐκ τῶν προσωπικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν εἶχε προσελκύσει ἤδη πρὸ πολλοῦ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ ὑπηκόων καὶ ξένων. Ἄνερχόμενος ὑπὸ αἰσίουσιν οἰωνοῦσιν τὸν καισαρικὸν τῆς Γερμανίας, ΤΟΜΟΣ Δ΄.

προσεδοκᾶτο ἡρεμος ἀμα καὶ προοδευτικῆ, ἐδραζομένη ἐπὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐν τάξει ἐλευθερίας. Ὁ κληρὸς δ' ὅστις ἐτάσσεται αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς προσμειδώσεως μοίρας, νὰ πρυτανεύσῃ τῶν εὐρωπαϊῶν ἡγεμόνων διάδοχος τοῦ γεραροῦ Γουλιέλμου γενόμενος ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου πρωσσικοῦ θρόνου, ἦν ἀληθῶς ζηλευτός, καὶ ὅσον ἄξιος τόσον καὶ μακάριος ἐθεωρεῖτο πρὸ ἐνικουτοῦ μόλις ὁ τῆς μοίρας ἐκλεκτός.

ΚΑΗΜΕΝΤΙΝΗ, Πριγκίπισσα τοῦ Κοβοῦργου.

Ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ σπαράσσεται ὑπὸ τῆς μεγίστης λύπης ἐπὶ τῇ θεᾷ όντος ἡ πράγματος ἔχοντος πλήρη τὰ στοιχεῖα υπάρξεως, δράσεως, ἀκμῆς, όντος ἡ πράγματος ὄφελος παρέχοντός περὶ αὐτό, πρωτεύοντος ἐν κάλλει, κορυφουμένου ἐν ἀρετῇ — καὶ ὑποκύψαντος εἰς

τὸν ἀκατάσχετον τῆς φθορᾶς νόμον. Οὕτως αἰσθάνεται μείζονα τὴν λύπην ὁ θωάμενος γιγάντειον δρῶν ἐν πλήρει βλαστήσει καὶ θάλλει συντριβείαν ὑπὸ λαίλαπος ἢ ὁ βλέπων ἄχαρι ταπεινὸν δενδρόλλιον ὁμοίαν ὑποστᾶν τύχην. Καὶ ὁ προσαινεῖζων τὰ λευκὰ συντρίμματα τοῦ Παρθενῶνος καταγαζόμενα ὑπὸ τῆς ἀγῆλης ἀττικῆς ἠοῦς μυχιαίτερον ἀλγεῖ ἢ ὁ ἰστάμενος πρὸ τῶν λεπτῶν ἐρειπίων ἐνετικῶν προμαχῶνος.

Ἐκ τούτου παρέστη τραγικωτέρα πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀνθρωπότητος ἡ σκληρὰ καὶ ἀδυσώπητος τοῦ εἰμαρμένου τροπὴ ἢ ἐξελιξάσα τὸ πολυπλοκὸν δρᾶμα ἐν σειρά σπαρακτικῶν σκηνογραφῶν ἀπὸ τῶν κυανῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν πενθίμων τειχῶν τοῦ ἐν Ποτσδάμῃ ἀνακτόρου.

Φρειδερίκος Γουλιέλμος Νικόλαος Κάρολος ἐγεννήθη τῇ 18. Ὀκτωβρίου 1831 ἐν τῷ νέῳ ἀνακτόρῳ παρὰ τῇ Ποτσδάμῃ, μόνος υἱὸς τοῦ τότε πρίγκιπος Γουλιέλμου. Τὴν μόρφωσίν του καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν σοφὴν ὀδηγίαν καὶ χειραγώγησιν τῶν περιφανεστάτων τῆς Γερμανίας διδασκάλων: εἰς τὸν διάσημον ἀρχαιολόγον καὶ μύστην τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας Ἐρνέστον Κούρτιον, καθηγητὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, ἀνετέθη κατὰ τὸ 1844 κυρίως τὸ ὑψηλὸν καθήκον τῆς παιδαγωγῆσεως τοῦ πρίγκιπος. Τὸ 1849 μεταβὰς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ σοφοῦ διδασκάλου του εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βόννης ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς ἱστορικὰς ἰδίως μελέτας: ἀνηγορεύθη διδάκτωρ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τῆς Βόννης, Κοινησβέργης καὶ Ὁξφόρδης καὶ βραδύτερον πρῦτανος τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κοινησβέργης.

Ἐν ἔτει 1849 εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον σύνταγμα τῆς φρουρᾶς. Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν πρώτων πολεμικῶν του γνώσεων ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης παρέσχεν αὐτῷ ἀφορμὴν καὶ εὐκαιρίαν ὁ πόλεμος τοῦ Σλέσβιγ-Χόλσταϊν ἐν ἔτει 1864. Μεγάλην ὄμως πολεμικὴν δόξαν ἐκτήσατο κατὰ τὴν στρατείαν τοῦ 1866, ὅτε ἀνετέθη αὐτῷ ἡ ἀρχηγία τοῦ δευτέρου πρῶσσοικῶν στρατοῦ. Προελάσας ἐκ τῶν κλεισσωρειῶν τῶν Σιλεσιακῶν ὄρεων, ἤρατο τὰς νίκας παρα τῷ Ναχόδ, Τράουτεναου καὶ Σκάλιτς, καὶ ἡ ἔγκαιρος αὐτοῦ ἐμφάνισις καὶ συμμετοχὴ τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ κρίσιμῳ μάχῃ τοῦ Κοινηγραιτς. Ἐνθα ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου τὸ Χλόμ, τὴν κλειδα τῆς θέσεως τοῦ Βενεδέκ, εἶναι ἐν ἐκ τῶν πολεμικῶν ἐκείνων κατορθωμάτων, ἅτινα περιποίησαν αὐτῷ ἀθάνατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ δόξαν. Ὅσον θαρραλέως καὶ ἀν προσεχώρουν οἱ Πρῶσσοι ἐκ Σαδόβας πρὸς τὰς τηλεβολοστοιχίας, μετὰ τὰς ὑποίας ὁ Αὐστριακὸς στρατηγὸς τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα τοῦ Χλόμ εἶχεν ὀχυρώσει, ὁ ἀγὼν ἐμενεν ἀμφίροπος, καὶ τὸ λευκὸν κωδωνοστάσιον τοῦ Χλόμ, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπρόσιτον, ἀνυψοῦτο ἀγέρμονος ὑπερᾶν τῶν νεφελῶν τῆς πυρίτιδος: οἱ Αὐστριακοὶ ἐμάχοντο μετ' ἐκτάκτου ἀνδρείας. Αἰφνῆς ἐνέσκηξαν ἐξόπισθεν αἱ σφαῖραι εἰς τὸν ἑμίλον τῶν στρατηγῶν καὶ αἱ φρουραὶ τοῦ Πρῶσσου διαδόχου, οὐδ' ὄλους ἀποκαρῶσαι ἐκ τῆς ταχείας πορείας, ἀνέβησαν ἀκατάσχετοι τὰς κορυφὰς καὶ ἐνίκησαν μετὰ κρατερωτάτην τῶν Αὐστριακῶν ἀμυναν. Ἔτι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, προελαυνόντων εἰσέτι τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων ἐν σιδηρῷ ἡμικυκλίῳ, ὁ βασιλεὺς περιπέτρεξε τὸν υἱὸν του καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὸ παράσημον τῆς ἀξίας (pour le mérite). Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον συμβάντα τοῦ βίου του περιέγραψεν ὁ πρίγκιψ ἐν ἰδιωτέρῳ τεύχει, ὡς ἐπίσης βραδύτερον ἐν ἔτει 1869

τὰς ἐντυπώσεις του κατὰ τὸ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ταξείδιόν του. Ἀμφότερα τὰ ἔργα του ταῦτα ἐτυπώθησαν μόνον ὡς χειρόγραφα.

Ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος ἐν ἔτει 1870 ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ νέου εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης: εἰς αὐτὸν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ γενικὴ ἀρχηγία τοῦ τρίτου στρατοῦ, ὃν ἀπέτελλον τὰ μεσημβρινογερμανικὰ στρατεύματα. Περὶ τοῦ στρατοῦ τούτου ἐλάμβανεν ὁ γερμανικὸς λαὸς τὰς ἐνθαρρυντικωτέρας τῶν νικῶν ἀγγελίας, ἐκ τοῦ ἀγῶνος παρὰ τῷ Βάισενβουργ, ἐκ τῆς ἐν Βερθ μάχης, ἐν ἣ ὁ στρατηγὸς Μάκ Μαὼν μετ' ὄλην του τὴν ἀνδρείαν ὑπέκυψεν εἰς τὰ γερμανικὰ στρατεύματα. Καὶ πάλιν ἐν τῇ κρίσιμῳ μάχῃ τοῦ Σεδᾶν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν διάδοχον τῆς Σαξωνίας ἐμελλε ν' ἀπονεμηθῆ ἡ δόξα τοῦ κυρίως ἀγῶνος. Ἡ πῦσις τῆς Ναπολεοντείου αὐτοκρατορίας, ἡ αἰχμαλωσία τοῦ μεγάλου στρατοῦ καὶ τοῦ ἰσχυροῦ μονάρχου εἶναι λαμπρὰ σελίδες ἐν τῷ λευκώματι τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων τοῦ ἡγεμόνος καὶ στρατηγῶ. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ὁ Πρῶσσος διάδοχος ἐνίκησε παρὰ τῷ Villeneuve καὶ Montreugue. Ἐν Βερσαλίᾳ ἀνηγορεύθη τῇ 28. Ὀκτωβρίου ἀρχιστράτηγος ὁμοῦ μετὰ τὸν πρίγκιπα Φρειδερίκον Κάρολον.

Τῇ 18. Ἰανουαρίου 1871, ἀφ' οὗ ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ἀνεκρόχητο αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἔλαβεν ὁ Φρειδερίκος τὸ ἀξίωμα τοῦ διαδόχου τοῦ στέμματος τοῦ Γερμανικοῦ κράτους, τὸν τίτλον τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἰψηλότητος καὶ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς προκαταρκτικῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης ἐν Βερολίῳ τῇ 22. Μαρτίου τὸ μέγα παράσημον τοῦ Σιδηροῦ Σταυροῦ.

Πολλάκις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀντεπροσώπευσε τὸν αὐτοκράτορα, ἐν Βιέννῃ καὶ Στοκχόλμῃ, ἐν Μαδρίτῃ καὶ Ῥώμῃ. Μετὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ Nobiling ἀντεπροσώπευσε τὸν αὐτοκράτορα ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου 1878 εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐν ἔτει 1881 παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος ἐν Πετροπόλει εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας.

Ἐννεήκοντα ἐννέα μόνος ἡμέρας βασιλεύσας Φρειδερίκος ὁ τρίτος καὶ ταύτας ἐν διηνεκῇ ὀδύνῃ, οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτελέσῃ ἀξίον αὐτοῦ. Καὶ μένει μόνον τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἱστορικὸν κειμήλιον ἡ θαυμασία ἐκείνη πρὸς τὸν λαὸν προκήρυξις, ἣν διὰ τρεμούσης χειρὸς ἔγραψεν ἀνελθὼν εἰς τὸν θρόνον. Ἡ προκήρυξις ἐκείνη ἦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐθνικῆς εἰρήνης.

Αὐτὸς ὁ ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων καταπονηθεὶς ἦρας, ὁ ἰδὼν τοὺς ἀμαράντους τῆς ἰδίας δόξης στεφάνους κατακειμένους περὶ τὴν ἐπιθανάτιον αὐτοῦ κλίνην, ὁ μετὰ τόσους ἀγῶνας μὴ δυνήθεις νὰ κλίνῃ τὴν ἐστεμμένην κεφαλὴν ἐν τῷ κόλπῳ φιλοστόργου συζύγου, δὲν ἠδύνατο ἢ τῆς ποθητῆς εἰρήνης τάγαθα νὰ κρίνῃ ὑπέρτατα πάντων. Καὶ δὲν ἠδύνατο ἢ ταύτην νὰ κηρύξῃ καὶ ταύτην νὰ εὐχθῆ τῶς ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁ μάρτυς ἡγεμῶν ὁ ἐν αἰωνίᾳ εἰρήνῃ καθεσθίων νῦν ἐν τῷ ἐκκλησιδίῳ τῆς Ποτσδάμης.

Ἡ ἱστορία θέλει εἰπῆ τὸν δίκαιον λόγον αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν ἀπομαχθῶσι τῆς λύπης τὰ δάκρυα καὶ κατασιγᾶσιν οἱ τῆς προσφάτου συγκινήσεως παλμοί. Ἄλλ' ὅσον δήποτε καὶ ἀν ἦνε ἡ κρίσις αὐτῆς ψυχρὰ καὶ αὐστηρὰ, δὲν θέλει ποτὲ δυνήθῃ νὰ μὴ εἴπῃ, δευκνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸν τάφον Φρειδερίκου τοῦ τρίτου: Ἐνταῦθα κείται ὁ ἀγαθώτατος τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ δυστυχέστατος τῶν ἡγεμόνων.

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΡΩΜΗΣ ΛΕΟΝΤΟΣ ΙΓ', ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΥΓΓΡΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΣ.

Συμπληροῦντες τὰ ἐν τῇ Κλειῳ δημοσιευθέντα (τόμ. Δ', καὶ ἀριθ. β) περὶ τοῦ Ἰωβιλαίου τοῦ Πάπα Ῥώμης Λέοντος ΙΓ', καταχωροῦμεν σήμερον ἐνταῦθα καὶ τὸν παρὰ πόδας λαμπρὸν καὶ σοφώτατον λόγον, ὃν εἶπε λατινιστῆ ἢ αὐτοῦ μακαρίτης ὁ Λέων ΙΓ', ἀπαντῶν πρὸς τὸ συγχαρητήριο προσφώνημα τῶν ἑξακοσίων περίπου Οὐγγρων προσκυνητῶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως τῆς Οὐγγρικῆς πατρίδος.

Οἱ φιλομαθεῖς ἀναγνώσται τῆς Κλειῶς καὶ ἐν τῇ μελέτῃ τῶν λόγων τούτων εὐρίσκουσιν, ἀναντιρρότως, πνευματικὴν ὠφέλειαν, ἀλλὰ καὶ διαβλέπουσιν εὐχαρίστως τῆς χριστιανικῆς πίστεως τὸν θριαμβὸν ἐν ταῖς πονηραῖς ταύταις ἡμέραις τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ ἐπικρατοῦντος ὕλισμοῦ, τοῦ δεινοῦ τούτου πολεμίου πάσης θρησκευτικῆς ἐλπίδος καὶ πίστεως, καὶ ἐπομένως πάσης ἀνθρωπίνης ἀξίας τε καὶ τιμῆς.

Ὁ πρὸς τὸν ἀρχιερέα τῆς Ῥώμης καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐκκλησίας ἄριστον πρόμαχον ἐκδηλωθεὶς πανταχόθεν τῆς οἰκουμένης εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας ἀκραφῆς σεβασμὸς καὶ θαυμασμὸς, προξενεῖ, βεβαίως, χαρὰν καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν καθόλου χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, ἥτις πολυτρόπως καταδιώκεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐμερίας καὶ εὐταξίας.

Ἰπὸ τοιούτων ἀρχῶν ἐμπορούμενοι καὶ ἀμερολήπτως σκεπτόμενοι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ παραβλέποντες τὰς, μὴ ποτ' ὠφελε, διαφορὰς μεταξὺ τῶν κατὰ τόπους καὶ ἔθνη χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, κοινοποιούμεν ὡς ἐκ τοῦ καθήκοντος εἰς τοὺς πεφωτισμένους καὶ βαθυγνώμονας ἀναγνώστας τῆς Κλειῶς τὰ κατὰ τὸν Ἰωβιλαῖον τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ', ἐξ ὧν καταφαίνεται ὁ λαμπρὸς καὶ ἔξοχος χαρακτήρ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ ἐν τῷ μέλλοντι (δῶν ὁ Κύριος) ἀγαπητῆς ἀδελφῆς τῆς ἡμετέρας ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας.

Ἐν μεγάλῃ καὶ λαμπρᾷ αἰθούσῃ τοῦ Βατικανοῦ τῆς Ῥώμης, ὁ Λέων ΙΓ', ἔλεξε τὰδε πρὸς τοὺς Οὐγγρους προσκυνητὰς.

„Ἡ παρουσία ὑμῶν, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, εἰς τὴν κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ ἑορτὴν τῆς Ἱερατικῆς ἡμῶν πεντηκονταετηρίδος, ἐπαυξάνει, ἀληθῶς, τὴν ἡμετέραν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν· καθότι διερμηνεύει αὐτὴ τὰ αὐτὰ ἀγαθὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθητά καὶ φρονήματα, ἅτινα πρὸ μικροῦ ἀνέπτυξε μετὰ τῶσαυτης ἀξιοπροπέας καὶ εὐγλωττίας ὁ ὑμέτερος ἀγαπητὸς πρωθιεράρχης καὶ καρδινάλιος Ἰωάννης Simon. Εἶναι ἀνέκφραστος ἡ παρηγορία, ἣν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς, ἐν τῷ μέσῳ τοιούτων θλίψεων καὶ ἀνησυχῶν διατελουντας, ἡ εὐγενῆς καὶ γενναίας αὐτῆς διαδήλωσις τῆς ὑμετέρας καρδίας, ἐν ἣ ἀναμνησκόμενοι τοὺς παρελθόντας χρόνους, ἀνευρίσκομεν τὴν ἀρετὴν τῶν ὑμετέρων ἀοιδίμων προγόνων, τὴν θαυμασίαν ἐκείνην ἀρετὴν, δι' ἣς ἡ Οὐγγαρία εἰς τε τὰς δυστυχίας καὶ τὰς εὐτυχίας, ἔμεινε πάντοτε πιστὴ καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν πρὸς τὸν σωτήρα ἡμῶν Θεὸν πίστιν, ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, ἀπὸ τῶν εὐδύων ἐκείνων χρόνων, καθ' οὓς ὁ ὑμέτερος μέγας ἀπόστολος καὶ πρῶτος χριστιανὸς βασιλεὺς Στέφανος ὁ Α', καταβάλλων τὰ πρῶτα θεμέλια τοῦ κράτους καὶ τῆς χριστιανικῆς βασιλείας τῶν Οὐγγρων, ἐξή-

τήσατο καὶ ἔλαβε δαφιλῶς τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν προστασίαν τῆς ἀγίας ταύτης ἑδρας τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων.

Συγχαίρομεν ὑμῖν ἀπὸ καρδίας, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, διὰ τὴν ζωσαν ὑμῶν πίστιν, τὴν εὐκρινῆ ἀφοσίωσιν καὶ τὸν σεβασμὸν, πρὸς τὴν ἀποστολικὴν ταύτην ἑδραν, ἐξ ἣς ὡς ὅπου πηγῆς πολυχειμονος ἀπέβρευσεν ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἰσχύς τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους εἰς τοὺς παρελθόντας χρόνους, ὡς εἶπε πρὸ ὀλίγου μάλα εὐλόγως ὁ ἐπιφανέστατος ὑμῶν πρωθιεράρχης.

Ἄλλ' ἐστὶ βεβαίως, ὅτι τὴν αὐτὴν δαφίλειαν τῶν πνευματικῶν εὐεργεσιῶν λήψετε καὶ ὑμεῖς εἰς τοὺς παρόντας καὶ τοὺς μέλλοντας χρόνους, καθότι ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐνυπάρχει χάρις καὶ δύναμις πασθενουργίας, ἥτις ἀμετάβλητος διαμένουσα, καὶ μηδὲ ὡς ὑποκειμένη εἰς τὰς ἀλλοιώσεις καὶ τὰς μεταβολὰς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, παρέχεται ζωὴν, ἰσχὴν καὶ σωτηρίαν πρὸς τὴν φιλόχριστον καὶ πιστεύουσαν ἀνθρωπότητα.

Ἄλλ' οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀρνούνται πάντα ταῦτα, ἐπειδὴ θέλουσι ν' ἀποξενώσωσι τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τε τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ ἀπὸ τῶν Ἱερῶν αὐτῆς λειτουργῶν. Τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ τούτου πολέμου καὶ ἡμεῖς ὑφίσταμεθα τὰς λυσσώδεις προσβολὰς καὶ τὰς ἐφόδους. Καὶ ὅμως, ὡς τὰ πράγματα μαρτυροῦσιν, αἱ βουλαι καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως, ταυτοχρόνως, ματαιοῦνται καὶ μηδενίζονται· διότι, χάρις τῷ Θεῷ, μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν λαῶν ὑπάρχει ζωσα ἀφοσίωσις πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔλεους καὶ τῶν οἰκτιρῶν. Τὸ ἄγιον καὶ σωτήριο τοῦτο δῶρον τῆς πίστεως, εἶναι βαθέως ἐρριζωμένον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ, διὸ καὶ εἰς τὴν παρούσαν ἑορτὴν τῆς πεντηκονταετηρίδος ἡμῶν πανταχόθεν τῆς γῆς, διὰ λόγων εὐμενῶν καὶ δῶρων πολυτίμων, διετρανώθη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐλάβεια τῶν πιστῶν, πρὸς τὸν πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἡμετέρας ἐγκυκλίους ἐπιστολάς, ὧν πρὸ μικροῦ ἐμνήσθη ἐν τῷ προσφωνήματι αὐτοῦ ὁ ὑμέτερος περικλητὸς πρωθιεράρχης, διαβεβαιούμεν ὑμᾶς, τέκνα ἀγαπητά, ὅτι ταύτας ἀπεστείλαμεν πρὸς τοὺς ἀγίους ἐπισκόπους τῆς Οὐγγαρίας, οὐχὶ μόνον κατὰ καθήκον ἀποστολικόν, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς ἐξειδιασμένης ἡμῶν εὐμενείας πρὸς τὸ ὑμέτερον φιλόχριστον Οὐγγρικὸν ἔθνος· θεωροῦντες τοὺς πολλοὺς καὶ φοβεροὺς κινδύνους, πρὸς οὓς παλαίει καὶ ἀγωνίζεται ἡ χριστιανικὴ ἀρετὴ, παρῆσομεν ὑμῖν, διὰ τῶν ὑμετέρων ἀξιοσεβαστῶν Ἱεραρχῶν, συμβουλὰς καὶ παραινέσεις πατρικῆς, ἀφορώσας τὴν χρηστότητα τῶν ἡθῶν, τὴν ἀγιότητα τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ, τὴν ἐν φόβῳ Θεοῦ ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς νεότητος, καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς χριστιανικῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ βίου καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ τῶν πειρασμῶν, τῶν σκανδάλων, τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς παρομαρτούσης αὐτῇ πάντοτε κακοηθείας!

Οὐδὲ ὡς δ' ἀμφιβάλλομεν, τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, ὅτι αἱ σωτήριαι καὶ εὐαγγελικαὶ ἡμῶν αὐτὰ παραινέσεις καὶ προτροπαί, προθύμως καὶ μετὰ ζήλου κατ' ὑμῶν ἐπιτελούμεναι, θὰ ἀποφέρωσι καὶ ἐν ὑμῖν ἀγλαοὺς καὶ δαφιλῆς

τους καρπούς, εἰς τε τὴν πολιτείαν καὶ εἰς τὴν οικογένειαν. Ἐν τούτοις, ἕνεκα τῆς πολλῆς δυσχερείας τῶν ἐνεστώτων χρόνων, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἀποπλανήσεις καὶ αἱ τῆς ἀμαρτίας ἀφορμαὶ ὀσμύρα ἐπαυξάνουσιν, εὐχόμεθα ὑμῖν, τέκνα προσφιλή, ὅπως ἀντλήσητε πίστιν καὶ ζωὴν φιλόθεον ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐν ἧ ἡ πατέρες ὑμῶν, ἐλλαμπθέντες ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ φωτός, εὗρον πολλὰς εἰς ὄρας κρισίμους, στήριγμα ἀκράδαντον καὶ βουλήν νικηφόρον.

Προσπαθήσατε λοιπόν, τέκνα ἀγαπητά, ἵνα ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς ταύτης πύλεως, τῆς πρωτεύουσας τοῦ καθολικισμοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν σεπτῶν τάφων τῶν ἁγίων ἀποστόλων, Πέτρου καὶ Παύλου, ἐμπνευσθήτε αἰσθήματα καὶ φρονήματα, ἐπάξια τῶν ὑμετέρων προγόνων, καὶ οὕτως ἀπερχόμενοι εἰς τὴν ὑμετέραν πατρίδα, φέρετε μεθ' ἑαυτῶν ἐφόδον τιμιώτατον — ἀγάπην θερμωτέραν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, μείζονα ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἀποστολικὴν ταύτην ἑδραν, καὶ θέλησιν ἀκλόνητον πρὸς τὴν τήρησιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χριστιανικῶν ἐντολῶν. Ἰδοὺ ὄρατος καὶ πολύτιμος καρπὸς τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑμετέρας ἐλεύσεως, Ἰδοὺ λαμπρὸν καὶ σωτήριον ἀποτέλεσμα τῆς ὁδοιπορίας ὑμῶν, εἰς τε τὸν κατ' οἶκον καὶ τὸν δημόσιον βίον· καθότι εἶναι ἀναντιβήτην, ὅτι τὰ ἔθνη καὶ τὰ κράτη ἀμαρτίζουσι καὶ εὐδαιμονοῦσιν, οὐχὶ τόσον δια τῆς δυνάμεως τῶν ὀπλῶν καὶ τῶν πλούτοφόρων ἐπιχειρήσεων, ὅσον διὰ τῆς θρησκείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Σὺ δέ, ἀρχιεπίσκοπε καρδινάλιε, καὶ ὑμεῖς ἐπίσκοποι τῆς Οὐγγαρίας, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐξακολουθεῖτε ἐργαζόμενοι εὐθαρσῶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὑμετέρου χριστιανισμοῦ πληρώματος, ὅπως ἡ Οὐγγαρία, χάρις τῇ ὑμετέρῃ εὐαγγελικῇ ἀρετῇ καὶ τῷ θεῷ καὶ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλω, προκόπη πάντοτε πρὸς τὰ καλὰ, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καθίσταται ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ τῶν ἐπαίνων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἦδη δέ, ὡς τεκμήριον τῆς οὐρανοῦ χάριτος, καὶ ὡς μαρτύριον τῆς ἡμετέρας πατρικῆς εὐμενείας, ἐπιδαφίλουσιν τὴν ἀποστολικὴν ἡμῶν εὐλογία ἐπὶ τὸν σεπτὸν αὐτοκράτορα καὶ βασιλέα τῆς Οὐγγαρίας Φραγκίσκον Ἰωσήφ, ἐπὶ τὸν αὐτοκρατορικὸν αὐτοῦ οἶκον, ἐφ' ἡμᾶς, σεβάσμιε ἀδελφοί, ἐφ' ἡμᾶς, τέκνα ἀγαπητά, τοὺς ἐνταῦθα παρόντας, ἐπὶ τὰς χριστιανικὰς ὑμῶν οικογενείας, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν Οὐγγαρίαν.

Μετὰ βαθυτάτης εὐλαβείας καὶ μετὰ δακρύων θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἤκουσαν τοὺς πατρικοὺς τούτους λόγους οἱ παριστάμενοι, κλίναντες δὲ τὸ γόνυ καὶ προσκυνήσαντες, ἀπήλθον πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, ἐφ' ἧς ἠξιώθησαν πατρικῆς εὐλογίας καὶ προσλαλιᾶς.

Σπανίως δὲ ἡ ἀνοπολόγητος τῆς παποσύνης δύναμις διέλαμψε τοσοῦτον λαμπρῶς, ὅσον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῶν διαδηλώσεων, ἃς προεκάλεσε πανταχοῦ ἡ πεντηκοντατηρίς τῆς εἰς Ἱερᾶ χειροτονίας τοῦ πάπα Λέοντος ΙΓ'. Τρανῶς γὺν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ δεσμιότης τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ἀδέατος εἰς τὸ πολὺ κλήθος μοναχός, ἀσκεῖ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ καθολικοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου σύμπαντος τὸ πνευματικὸν κράτος, ἐπὲρ ἧσκουν οἱ διασημώτατοι ποντίφηκες τοῦ μεσαιῶνος. Εἶναι δ' ἀναντιβήτην, ὅτι ἡ ἀπαράμιλλος αὐτῆς θέσεως ὀφείλεται πρωτίστως εἰς τὰ ἀτομικὰ προσόντα καὶ χαρίσματα τοῦ ἐνεστώτος Πάπα Λέοντος ΙΓ', εἰς ἃ ἀνεκδοιάτως δύνανται νὰ προσφέρωσι φόρον θαυμασμοῦ καὶ ἐτερόδοξοι ἀκόμη. Ἐξοχος ποιητής, ἐξοχος ῥήτωρ, ἐξοχος φιλόσοφος

καὶ θεολόγος ὁ Λέων ΙΓ', ἀνελθὼν εἰς τὸν Παπικὸν θρόνον ἐν χριστιανικῇ στιγμῇ, εὐρὼν δὲ τὴν παποσύνην εἰς ἐρίδα πρὸς πάσας σχεδὸν τὰς πολιτικὰς ἐξουσίας τῆς εὐρώπης, ἐμαρτύρησε καὶ ἀπέδειξε ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασι πολιτικῶν καὶ ἐμβριθέστατον νοῦν, καὶ κατάρθωσε, χωρὶς νὰ θυσιάσῃ ἀναφανδὸν τὰ δόγματα καὶ τὰ δικαιώματα τῆς παπικῆς ἑδρας, νὰ καταστή μέγας παράγων ἐν Εὐρώπῃ συνδιαλλαγῆς καὶ εἰρήνης. Ὁ πανίσχυρος ἀρχικαγκελλάριος τῆς Γερμανίας Βίσμαρκ, εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε τὴν διατησίαν καὶ συνδιαλλαγὴν ἐπιφόβου διεθνοῦς ἐρίδος, μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ τὴν σύμπραξιν αὐτοῦ ἐπεκατέστη τελεσφόρος καὶ ἐν ἐσωτερικαῖς διαμάχαις. Ἐν Ἑλβετίᾳ, ἐν Βελγίῳ, ἐν Γαλλίᾳ, ἐν ταῖς Σλαβικαῖς χώραις, ἐν Ἀνατολίῃ, αἱ σχέσεις τῆς καθολικῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας ἐκανονίσθησαν ὀμαλῶτερον. αἱ δὲ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ὁδηγίαι ἀποπνεύουσαι σύνεσιν καὶ εὐαγγελικὴν πραότητα, συνετέλεσαν πανταχοῦ γῆς εἰς κατευνασμὸν τῶν παθῶν· αὐτὸ δὲ τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἀρετῆς τοῦ Λέοντος ΙΓ', ἐπέδρασε εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς καθόλου ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας.

Εὐλόγως λοιπὸν αὐταὶ βασιλικαί, κυβερνήσεις, βουλαὶ ἔθνηκαί, δημοτικὰ συμβούλια, καὶ σωματεῖα διάφορα, ἐπωφελήθησαν τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἰωβιλαίου, ὅπως ἐκδηλώσωσι τὰ πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα ΙΓ' αἰσθήματα· ἐπρώτευσαν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ἐκδηλώσει ταύτῃ αἱ καθολικαὶ δυναστεῖαι· πάντα τὰ μέλη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῶν Ἀψβούργων ἐπεμφαν τῷ Πάπῃ δῶρα πολυτιμώτατα· θαυμάσια δὲ λόγῳ μεγαλοπρεπείας, ὑπῆρξαν τὰ δῶρα τῶν ὀρλεάνων πριγκίπων τῆς Γαλλίας, ἅτινα ἐκόμισεν εἰς Ῥώμην ὁ δούξ Ἀλανσών· ἡ τῆς Ἀγγλίας ἀνασσα Βικτωρία, ἐπεμφεν εἰς Ῥώμην μετὰ δώρων καὶ γραμμάτων συγχαρητηρίων, ἔκτακτον ἀπεσταλμένον, τὸν ἐπιφανέστατον καθολικὸν εὐπατρίδην τῆς Ἀγγλίας δούκα Νόρφολ· ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀπωτάτης Ἀσίας, μονάρχαι ἡμιβάρβαροι ἀπέτισαν φόρον θαυμασμοῦ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ καθολικοῦ χριστιανικοῦ κόσμου δικαστῶν ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων· εἰς 35 ἑκατομμύρια φράγκων ὑπολογίζεται ἡ ὅλική ἀξία τῶν δώρων, ἅτινα ἐπέμφθησαν εἰς Ῥώμην ἐκ τῶν πέντε ἡπείρων τῆς γῆς· ἡ δὲ καλλιτεχνικὴ αὐτῶν ἀξία, εἶναι αὐτὸ τοῦτο ἀμύθητος· ὅτι δύνανται νὰ παραγάγωσι τελειότερον αἱ καλαὶ τέχναι καὶ ἡ βιομηχανία, παρήχθη χάριν τοῦ Πάπα Ῥώμης Λέοντος ΙΓ'. Μουσεῖον δὲ μέγα θὰ ἠδύναντο νὰ πληρώσωσι τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀγάλματα, τὰ χρυσοῦφανα ἄμφια, οἱ Πίνακες, τὰ λειτουργικὰ καὶ ἱερά σκεύη, τὰ ἐμβλήματα, ὅσα ἐπεσωρεύθησαν ἐν τῷ Βατικανῷ. Λίαν δὲ παραδόξως αἱ πλουσιώταται προσφοραὶ ἤλθον ἐκ τῆς Γαλλίας, οἷονεὶ μαρτυροῦσαι, ἐκ περισσοῦ, παρὰ τὴν λυμαινομένην τὸν ὄγλον τῶν Γαλλικῶν μεγαλοπόλεων ἀσέβειαν, ὅποσον ὕγιης εἶναι ἐτι ἡ ζύμη τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, καὶ ὅποσην δύναμιν διατηρεῖ τὸ ἀκράδαντον θεμέλιον τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος — ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία.

Ἀπαράμιλλως δὲ μεγαλοπρεπῆς ἐγένετο ἡ τελετὴ τοῦ Παπικοῦ ἰωβιλαίου τῇ 29. του Δεκεμβρίου 1887. Ὁ Λέων ΙΓ' ἀθέατος συνήθως εἰς τὸ πολὺ δημόσιον, κατήλθεν ἐκ τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὅπως λειτουργήσῃ εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρὸ πεντηκονταετίας πρώτης Ἱερᾶς λειτουργίας αὐτοῦ, ὁ ἀπέραντος δὲ οὗτος ναός, ὁ μέγιστος τῶν ναῶν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὑπὲρ τὰς 50 χιλιάδας ἀνθρώπων ὑπερχειλίσει ἐκ τοῦ ἀπὸ πάσης γῆς συβρέυσαντος πλήθους· εἰς ἴδιον θεωρεῖον κατέλαβον θέσιν οἱ

Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ
Εἶκον ὑπὸ Gust. Courtois.

τακτικοί και έκτακτοι αντιπρόσωποι των ξένων μοναρχών και κυβερνήσεων. εις έτερον θεωρείον οι έπτόται του τάγμα-τος της Μελιτής, και εις τρίτον θεωρείον οι Ρωμαίοι είπα-τρίδαι, αι δέσποναι της ρωμαϊκής αριστοκρατίας και οι συγγενείς του Πάπα, όστις περιβλήθει τα ιερά αυτού άμ-φια μετά της κεκανανισμένης πομπής εν τώ ναύκω, όν κα-τεκόσμησεν ή γραφίς του Μιχαήλ Άγγέλου, είσήλθεν εις τον ναόν φερόμενος επί χρυσής έδρας· την κεφαλήν αυτού έκό-σμηι ή υπό του αυτοκράτορος της Γερμανίας δωρηθείσα μίτρα, εις δε τον δάκτυλον αυτού έφωτοβόλει ό υπό του μεγαλόφρονος Σουλτάνου της Τουρκίας Άπτούλ Χαρίτ δω-ρηθείς δακτύλιος· ή άδαμαντοκόλλητος Τιάρα, ήν έφορει εις την λειτουργίαν ταύτην, ήν θαυμάσιον δώρον της πόλεως των Παρισίων· ό βαρύτιμος άμφορεύς δι' ού άπενήθη τάς χείρας, έδωρήθη υπό της βασιλίσσης της Άγγλίας τον χρυ-σούφαντον μανδύαν αυτού εκέντησεν ή εύλαβής αυτοκρά-τειρα της Αυστρίας Έλισάβετ· τά σανδάλιά του εκέντισαν Ιταλίδες δέσποιναι· και αυτά δε τά περά των στρουθο-καρήλων, άτινα εκυμάλινοντο περι τον παπικόν θρόνον, έπέμ-φθησαν υπό βαρβάρου μονάρχου της Αφρικής.

Της πομπής ταύτης συμμετέσχον θ καρδιάλιοι, ό Πα-τριάρχης των Αρμενίων Κωνσταντινουπόλεως, ό καθολικός αρχιεπίσκοπος των Αθηνών σεβ. Μαραγγός, ό κομίσας την συγχαρητήριον έπιστολήν του βασιλέως των ελλήνων Γεωρ-γίου, 39 αρχιεπίσκοποι και 108 επισκοποι από των χριστι-ανικών ένων των πέντε ήπειρών της γης· ότε έπεφάνη επί της ύψηλης αυτού έδρας ό σεπτός πρεσβύτες, σκελετώδης τό σώμα, κάτωχρος ως κήρινον όμοίωμα, ύψών την δεξιάν χείρα και εύλογών τό πλήθος των πιστών, ή συγκίνησις τότε και ή θρησκευτική κατανύξις ύπήρξεν άπερίγραπτος· αι πλειστά των γυναικών έκλαιον γονυπετείς, οι δε άνδρες άνευφήμουν. Τό γλυκό βλέμμα του Πάπα μετ' αγάπης έστράφη ιδίως προς τό θεωρείον, εν ώ ίσταντο οι προσφιλείς αυτού άνεψιοί· ή συγκίνησις, αλλά και ό κάματος ήσαν όφθαλμοφανείς επί της ίλαρχς μορφής του· ή θεία αυτη λαι-τουργία διήρκεσε περι τά είκοσι λεπτά της ώρας. Τό Te Deum συνέβαλλον μετά του χορού οι πιστοί· κατά δε την έξοδον του Πάπα από της εκκλησίας, άνενεώθησαν ένθουσιωδώς αι διαδηλώσεις· αι γυναίκες έσειον τά μανδήλια, οι ιερείς και λαϊκοί ύψουν τους πίλους, και από μυριάδων στομάτων εξ-ήρχοντο έν πάση γλώσση της οικουμένης αι ζητωκραυγαί, ζήτω ό Λέων ΙΓ', ζήτω ό Ιερός Πατήρ, ζήτω ό Πάπας βασιλεύς.

Εν τή „Καθολική ένότητι“, έφημερίδι του Βατικανού, έδημοσιεύθη ή έξις εκθεσις, ήτις θα άναγνωσθή εύχαριστως υπό του έλληνικού δημοσίου, καθό μαρτυρούσα όποιος εξ-αιρετικής τιμής ήξιώθη υπό του Πάπα ό άνακινώσας αυτόν τά συγχαρητήρια του βασιλέως των Έλλήνων.

„Τού αρχιεπισκόπου Αθηνών καταστήσαντος γνωστόν εις τον ύπέρτατον Ποντίφηκα, ότι είχε λάβει την έντολήν να έπιδώση τή Α. Π. αυτόγραφον έπιστολήν του βασιλέως των Έλλήνων Γεωργίου του Α', ό άγιός Πατήρ ού μόνον παρέσχεν αυτόν ιδιαιτέραν άκράσιν, αλλά και άνήγγειλεν, ότι θα άπεδέχετο αυτόν έν μεγάλη αύλική στολή, ίνα άπο-δείξη πόσον έχαιρεν επί τή εκδηλώσει ταύτη της αγάπης του βασιλέως των Έλλήνων. Και ούτω τή 24. Δεκεμβρίου, προσήλθεν εις την αίθουσαν του θρόνου ό πανιερώτατος Μα-ραγγός, αρχιεπίσκοπος Αθηνών, συνοδευόμενος υπό του γραμ-ματέως της έν Αθήναις έξαρχίας κ. Βραγιώτη. Και έπι-δούς τό συγχαρητήριον γράμμα του βασιλέως των Έλλήνων, πρόσφώνησε τάδε.

Μακαριώτατε Πάτερ! ευδαίμονα λογιζομαι εμαυτόν εκ-πληρών την υπό του βασιλέως μου άνατεθεισάν μοι τιμη-τικήν έντολήν, και παρουσιάζω τά συγχαρητήρια γράμματα και τάς εύχάς της Α. Μεγαλειότητος, επί τώ Ιερατικώ ύμών Ιωβιλαίω. Και επί τή εύκαιρία ταύτη μαρτυρείται, Μακαριώτατε Πάτερ, ή άκρα εκτίμησις και ό σεβασμός της βασιλικής οικογενείας της Έλλάδος· προς τό ύμέτερον πρόσωπον· αλλά δή και ή βασιλική αυτης εύμένια και τό ένδιαφέρον ύπερ των καθολικών του έλληνικού βασιλείου.“

Προς ταύτα ό Ιερός πατήρ άπεκρίθη. „Το συγχαρητήριον τουτο γράμμα της Α. Μ. του βασι-λέως της Έλλάδος Γεωργίου του Α', ως και τά αγαθά αισθήματα, άτινα έντετελατο ύμίν ίνα εκφράσητε και δια ζώσης φωνής, χαροποιούσιν ήμάς τά μέγιστα· αλλά τά αι-σθήματα ταύτα, πανιερώτατε, ούδεν έχουσι τό καινοφανές· διότι γνωστά έγέγοντο ήμίν, ότε ήξιώθημεν της βασιλικής επισκέψεως της Α. Μεγαλειότητος. Τότε έπεισθημεν, ότι είχομεν έν τώ βασιλεί των Έλλήνων Ηγεμόνα φίλον, τρέ-φοντα άκραν εκτίμησιν και προς την άγιάν έδραν και προς τό ήμέτερον πρόσωπον. Έτι δε τρανώτερον εξεδηλώθησαν τά βασιλικά ταύτα αισθήματα, ότε ή μεγαλειότης του βα-σιλέως ήδύχησε να διαβεβαιώση, ότι έδράττετο πάσης εύ-καιρίας, ίνα άποδείξη την προς τους καθολικούς Έλληνας ύπηκόους εύμένιαν αυτού· προσέθηκε δε τότε, ότι και προς ήμάς, πανιερώτατε, έτρεφε μεγίστην ύπόληψιν, και έπεθύμει να φανή ύμίν άρεστός κατά πάντα τρόπον· αι επί τώ ήμε-τέρω Ιωβιλαίω εκδηλώσεις είναι, βεβαίως, λίαν χαρμόσυνοι, προσερχόμεναι από καθολικών Ηγεμόνων. Αλλ' έτι άσπα-στότεραι άποβαίνουσιν αυται, προσερχόμεναι εξ Ηγεμόνων μη καθολικών. Συγκεκινημένοι εύχαριστούμεν επί τούτω τον Κύριον, εις όν όφείλεται πās έπαινος. Μεθ' ήμών δε συγχαίρουσι και συνευχαριστούσι πάντες οι έπίσκοποι και οι άπανταχοῦ γης πιστοί καθολικοί· δεν θα άμελήσωμεν ν' άπαντήσωμεν εις την βασιλικήν έπιστολήν· επιρροτιζόμεν δε ήμάς έν τούτοις να έρμηνεύσητε και δια ζώσης φωνής τή Α. Μεγαλειότητι τά αισθήματα της ήμετέρας έγκαρδίου εύγνωμοσύνης.“

Μετά τό πρόσφώνημα τουτο ό Ιερός Πατήρ συνδιελέ-χθη προς τον αρχιεπίσκοπον περι των ύποθέσεων της αρχι-επισκοπής, έδέχθη δε και τά παρουσιασθέντα αυτώ δώρα, έν οίς, λαμπρότατον λεύκωμα περιέχον τάς φωτογραφίας των αρχαίων ναών των Αθηνών, δώρον του αρχιεπισκόπου και του Ιεροῦ κλήρου· πλούσιον τάπητα, δώρον των καθο-λικών Κυριών του Πειραιώς, λεύκωμα πλήρες θεσσαλικών φωτογραφιών, και ποσόν χρηματικόν άξιόλογον, ύπερ του δηναρίου του άγ. Πατρου. Μετά δε τό πέρας της έπισήμου ταύτης άκροάσεως, ό αρχιεπίσκοπος έπεσεκίφη τον καρδι-νάλιον αρχιγραμματέα.

(Νέα Ημέρα Τεργεστής)
Πρό ένός δε περίπου μηνός ή Α. Μ. ό Πάπας Λέων ΙΓ', ένώπιον του Σεβασμιωτάτου Azagian, πατριάρχου των κα-θολικών Αρμενίων Κωνσταντινουπόλεως, και ένώπιον πενή-κοντα αρχιεπισκόπων, επισκόπων και Ιερέων των διαφόρων εκκλησιών της Ανατολής ειπε τά άξιοσημείωτα ταύτα λό-για „χαίρω ύπερβαλλόντως βλέπων, ότι ό Έλληνισμός προσ-φέρεται σήμερα εύμενώς και φιλοφρόνως προς την άγιάν ταύτην έδραν. Η θερμότερα εύχή μου εινε να ιδω την ένωση των άγιων εκείνων Έκκλησιών, άτινες ήκουσαν την Ιεράν φωνήν των Αθανασίων, των Βασιλείων, των Γρηγο-ρίων και των Χρυσοστόμων, των λαμπρών τούτων της Έκ-

κλησίας Πατέρων, οίτινες αληθώς είναι ή δόξα και τό κλέος ούχι μόνον της Ανατολικής, αλλά και της δυτικής εκκλη-σίας. Προς επίτευξιν της ιερής ταύτης εύχής μου, και της εύχής, αναμφιβόλως, πάντων των χριστιανών, ειμί πρόθυμος να θυσιάσω πάν ό,τι έξαρτάται εξ εμού“ („La revue de l'Orient“, Nr. 11, Budapest. 11. Mars 1888).

Μεθ' άπαντα ταύτα εύχόμεθα, φίλε άναγνωστά, ύπερ της έν Χριστώ ειρήνης, ύπερ της ένώσεως και της άδελφικής αγάπης των άπανταχοῦ γης άγιων του Θεοῦ εκκλησιών, ήτις βεβαίως γενήσεται, όταν κατά τό προφητικόν λόγιον, πληθυνθή ή γνώσις, και φροισθώσιν οι πολλοί. Και τότε μετά των άλλων, και οι όρθόδοξοι πατριάρχαι και

πνευματικοί άρχηγοί της όρθοδόξου ανατολικής εκκλησίας θα συγχαρώσιν άδελφικώς τον άρχηγόν της δυτικής ρωμαϊ-κής εκκλησίας, επί τή πεντεκονταετηρίδι, ή άλλη έπισήμω αυτού έορτή, ως και αυτός άμοιβαίως τους αυτούς, επί όμοια περιστάσει.

Οι μεθ' ήμάς, άνευ ούδεμιός άμφιβολίας, θα ιδωσι και τό χαρμόσυνον τουτο γεγονός της χριστιανικής αγάπης και του πολιτισμοῦ, επ' αγαθῶ και προς χαράν και εύημερίαν του χριστιανικού κόσμου.

Εν Βουδαπέστη, μην Μαρτίω 1888.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΥΓΟΣ, Αρχιμ.δούτης.

Ο έν Trebici της Μοραβίας καθηγητής των έλληνικών γραμμάτων και σοφός καθολικός Ιερεύς του διδασκαλικού τάγματος Scholarum Piarum Josephus Gustavus Grünes, έποίησεν έλληνιστί την πικρά πόδας Σαπρικην ώδήν εις την πεντεκονταετηρίδα του Πάπα Λέωνος ΙΓ', ήν και δημοσιεύομεν άσμέ-νω· έν τή Κλειώ, προς τιμήν και έπαινον του έλληνομαθούς και φιέλληνος καθηγητοῦ.

Γλυκίστον άλλων δέλιου φάσι,
τό σύμερον δὴ χρύσειον ήλυδες
τοίνον ποθεῖσαι δαρὸν άμιν,
όμματι μεσιδιόν χαρισπῶ.

νεάφατον Θεῶ γ' έλεήμονι.
δίκαιος εἴ γάρ αἰδέσιμος πατήρ
θνατῶν άπάντων, άέναιος
των χαρίτων γεράων τε παγά.

βωσθεῖς όναί γ', αρχιερεῦ Λέον,
τηλεκλυτῶν ὦ Πηραϊόνων τέκος,
όβος Σὺ πάντων Χριστιανῶν·
πενταετηρίδα σύμερον γάρ

είρανοποιός μάν γέγονας βροτοῖς,
έκκλησίας τε στεῖραν άγίης διά
τῆς κυματώσεως ροθεύσας
βυμαλέα σταθερῶ τε χεiri.

όμνοῦμεν ίραῖς τῶν δεκάταν λιταῖς
τάς Ιερατείας Τοι δολέας,
άγῶν φρενῶν χάριν χέοντες
χείλιος εκ καθαροῦ περισσάν

σοφώτατος γεροντοδιδάσκαλος,
φιλόνας δε και φιλόμοισος ὦν,
συχνόν γε μείνας ένθ'ιδ', όψε
των μακάρων άπόβα π'ι νόσους.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

υπό ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Επί του τάφου

της Έλένης Φιλιππότη, τό γένος Μεταξά, εκ μέρους της μητρος αυτης κατά την ήμεραν της έορτης της.

Με τή γιορτή σου έρχομαι λουλούδια να σκορπίσω
Στήν εῶσμή σου κεραλή,
Και με τό πρώτό μου φίλι
Αυτό, να σε ζυπνίσω.

Ναί, φῶς μου· με της χαρωγής τήν έμορφή στολίσου·
Πάρε την πρώτη σου λαλή,
Και ζύπνα· — μόσχο και φιλιά
Σου φέρνω της μικρης σου.

Ζύπνα, παιδί μου, να χαρής σάν πρώτα τη γιορτή σου·
Σήκω να πλέξης τά μαλλιά,
Ν' ακούσω τη γλυκερά λαλιά,
Ν' ανατηθῶ μαζ'η σου!

Σου μοιάζει, φῶς μου, στη φωνή, σου μοιάζει στον άέρα,
Στό χαμογέλιο τ' απαλό.
Σκύβω σ' εκείνη και φιλιά
Έσένα νύχτα μέρα!

Δεν θα σου πῶ, αγάπη μου, χρόνια πολλά να ζήσης·
Με φθάνει μόνο μιὰ στιγμή
Ν' άνασκησής τό κορμί,
Στιγμή να μου μιλήσης.

Πόσαι φορές τό ταῖρι σου με την καρδιά καύμιμένη
Βουβά τήν σφίγγει, της μιλεῖ,
Κ' εις έν' ακούεται φιλι
Αχταριστό· „Έλένη“

Θυμάσαι πέτσι· . . Δυά πουλιά σ' έξύπνιταν μαζ'η μου
Με τά χιονάτα τους φτερά,
Κ' εἶω λουλούδια δροσερά
Σου σκόρπιζα παιδί μου!

Βαρειά κοιμάσαι, κόρη μου, στοῦ ύπνου τήν άγκάλη·
Ζύπνα· ό ύπνος ό βαρύς
Καλῶ τήν βῆσι, και μπορεῖς
Νά μ' άφρώστησης πάλι!

Τώρα, τά πάντα πλάκωσε της συμφορῆς τό κύμα·
Τώρα, σάν ίσκιος θλιβερή,
Αιβάν φέρνω και κερί
Στό έρημό σου μνημα

Άχ, όποιος στις ζωής τό φῶς τά δυῶ του μάτια κλείσῃ,
Σ' αυτόν άφρώστια δεν χωρεῖ,
Και τό σπασμένο δεν μπορεῖ
Ποτήρι να βράσῃ

Σήκω, παιδί μου· έρχομαι τέτοια γιορτή και μέρα
Νά τήν περῶσωμε μαζ'η,
Νά πῶ ή κόρη μου πῶς ζῆ,
Πῶς έχω θυγατέρα!

Αν ἦν αγάπη ό Θεός, στη χάρι του δεήσου.
Άλλη χρονά να μὴ ιδῶ,
Κ' εἰδῶ, παιδάκι μου, εἰδῶ
Νά κοιμηθῶ μαζ'η του!

(Τῆ 20. Μαῖου 1881.)

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ΕΙΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΝ Γ'.

1.

Ὁ Ἄναξ ὁ πολυπαθῆς, ὃς θρόνος ἦν ἡ κλίνη,
Κ' ἡ βασιλεία τῆς ζωῆς ὑστάτη ἀλγηδών,
Ὁ μάρτυρ ὁ λιποψυχῶν τῆ κεφαλὴν του κλίνει
Καὶ καταλείπει βράθυμος τὸ σκήπτρον πρὸ ποδῶν.
Ὁ τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν χαράξας ἔμβλημα του
Κερδαίνει τὴν ἀτέρμονα εἰρήνην τοῦ θανάτου!

2.

Ὡ μῆτερ, Σὺ τοῦ ἥρωος, Σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
Ὡ Γερμανία Πρόμαχος, θεὰ πολεμική,
Κατάβες τὴν ἀσπίδα Σου καὶ τὸ μακρὸν Σου δόρυ
Καὶ κλίνον γόνυ ἐν στοργῇ πρὸ τοῦ νεκροῦ ἐκεῖ.
Μαύρας νεφέλας ἐπὶ Σὲ ὁ οὐρανὸς ἄς βίβη,
Πέπλον βαρὺν καὶ πένθιμον τὴν ὄψιν Σου νὰ κρύψῃ.

3.

Καὶ σεῖς, ξανθοί, γλαυκώπιδες τῆς Τευτονίας Μοῦσαι,
Εὐμολποι νόμφαι ποταμῶν, λειμῶνων καὶ δρυῶν,
Προσέλθετε λυσίκομοι, περιαλγῆς, θρηνοῦσαι
Νεκρὸν ἐν τῇ πορφύρα του τὸν Ἄνακτα ἡμῶν,
Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ ἥρωος τὴν σπάθην ἐξωσμένον,
Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ μάρτυρος τὸ στέμμα ἐστεμμένον.

4.

Πλὴν ἀφετε, σεῖς ἀδελφαί, ἐν εὐμενεί θελήσει,
Ἀπὸ τῆς χώρας τοῦ φωτός τῆς τόσῳ μακροῦνης,
Δάφνης κ' ἐλαίας στέφανον χλωρὸν νὰ προσκομίσῃ
Μοῦσα πενθοῦσα κ' ἔνδακρυς, παρθένος ἐλληνίς.
Τὸν νικητὴν, τὸν ἀγαθόν, τὸν μάρτυρ Βασιλέα
Ἄς στέφῃ δάφνη-Παρνασσοῦ καὶ ἄττικῆ ἐλαία!
Ἐν Λειψία. **ΓΕΡΓΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.**

Nachruf ins Grab an Friedrich III.

1.

Der hohe Herrscher, der zum Thron das Krankenlager hatte,
Und dessen Reich — ein Schmerzensreich — wie's nimmer eines gab,
Der Märtyrer, er bauchte aus; es sank das Haupt, das matte,
Nun liegt, da er in Frieden ruht, beim Fuss sein Herrscherstab.
Er, der den Völkerfrieden hoch als sein Panier geschwungen,
Hat ew'ge, sel'ge Todesruh nun endlich sich errungen!

2.

O Mutter du des held'gen Manns, o Göttermaid, du lehre,
Vorkämpferin Germania, durch Kampf ein Friedenshort,
Stell' ab den schlichtgewohnten Schild, lass ruh'n die langen Speere,
Und beug' verehrend Deine Knie vor jenem Toten dort.
Lass dunkle Wolken nun um Dich den Himmel schwer verhängen
Und düstern Trauerflor Dein Haupt verhüllend dumpf umengen.

3.

Blauäugige, blonde Musen Ihr, Germaniens, eilt vereinet
Von Flüssen, Fluren, Waldrevier, beredte Nymphenschaar,
Herbei mit wallend, lösem Haar, klagt gramvoll und beweinet
Den Toten dort im Purpurkleid, der Euer Herrscher war:
Den Toten, dessen Heldenschwert gezückt nun nicht mehr sieget,
Den Toten, der mit Dulderkron' geschmückt nun vor Euch lieget.

4.

Und lasst es zu, Ihr Schwestern traut, mit holdigem Gemüthe,
Dass aus dem fernen Morgenland, wo Eos früh sich schwingt,
Der immergrüne Lorbeerkrantz, nebst Oelgezweig in Blüthe
Die jungfräuliche Muse Euch von Hellas trauernd bringt:
Auf dass das edle Siegerhaupt, das Dulderhaupt, das schöne,
Ein Lorbeerreis vom Parnassos und attischer Oelzweig kröne!
Darmstadt. **Deutsch von Aug. Boltz.**

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΟΙ.

Δεν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν φήμην ἰδιοτρόπου καὶ παραδόξου ἀνθρώπου. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην πλέον νὰ κατόικῃ, ὡς ὁ Διογένης, ἐντὸς πίθου ἢ ἐν πλήρει μεσημβρία, πληθούσης ἀγορᾶς, μετὰ τὸν φανὸν νὰ ζητῇ ἀνθρώπων οὔτε, ὡς λόρδος τις, νὰ τοποθετῆται πρὸ τοῦ κατόπτρου καὶ ἐν ἀνέσει ν' ἀποκόπη διὰ ξυροῦ τὸν λαϊμὸν του ὅπως ἐννοῆσαι, ποῖα συναισθημάτων προξενεῖ ὁ θάνατος ἐν πλήρει συνειδήσει οὔτε, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ Mezerai, νὰ κλείῃ τὰ παράθυρά του τὴν ἡμέραν καὶ νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων καὶ τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν νὰ συνοδεύῃ ἀπερχομένους μέχρι τῆς κλίμακος μετὰ τὸν λύχνον εἰς τὸ χεῖρ. Ἄρκει νὰ πηγαίνῃ μόνος τὸν δρόμον του, καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ διέρχεται διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ὀρισμένην ὄραν χωρὶς ποτὲ νὰ σταματᾷ καὶ νὰ συνομιλῇ με κανένα, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐνδυμασίας του νὰ προτιμᾷ ὀρισμένον τι χρῶμα καὶ σχῆμα, ἐν συντόμῳ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ συμμορφώνεται μετὰ τὸν ἐπικρατοῦντα συρμόν καὶ νὰ δεικνύῃ διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του μικρὰν τινα περιφρόνησιν πρὸς τὸν ὁμοίωμο-

φον καὶ μονότονον τύπον τῆς ἐποχῆς του, ὅπως ἀμέσως λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ οὕτω καταταχθῇ εἴτε μεταξὺ τῶν μισανθρώπων εἴτε μεταξὺ τῶν τρελλῶν. Τοῦτο συνέβη πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ἕκαστος πεπολιτισμένος λαὸς ἔσχε τοῦλάχιστον ἓνα συγγραφέα, ὅστις ἠσχολεῖτο μετὰ τὸ νὰ ἐκθέτῃ τοὺς ἰδιοτρόπους, ὅσοι τῷ ἐφάνοντο τοιοῦτοι, εἰς τὸν γέλωτα καὶ τὴν χλεύην τῶν συγχρόνων του καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

Οὕτω π. χ. ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Ίουβενάλης ἀναφέρει, ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς Ὀράτιος δὲν ἠδύνατο ποτὲ ἄλλως νὰ στιχορρογῇ εἰ μὴ ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός. Γνωρίζομεν ὡσαύτως ὅτι ὁ Γάλλος Mourger μόνον τὴν νύκτα ἠδύνατο νὰ συγγράφῃ, ὅτι ὁ Nestroy μόνον ἐν τῇ κλίνῃ ἦτο εἰς θέσιν νὰ γράφῃ τοὺς ἀπαραμίλλους καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀνεπίκτους μίμους του (farces), ὅτι ὁ Φερδινάνδος Ραϊμούνδος ἀνερχεῖτο ἐπὶ τῶν δένδρων, ἵσάκις ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ συγγράφῃ καὶ ὅτι ὁ Φερδινάνδος Sauter, ὡσαύτως Βιενναῖος ποιητὴς, μόνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, παρὰ τῷ οἴνῳ ἠδύνατο νὰ στιχορρογῇ, καὶ εἶχε μάλιστα τὴν συνήθειαν νὰ γράφῃ τὰς ποιητικὰς ἐκχύσεις τῆς ψυχῆς του ἐπὶ

† ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Γ'. ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

των καταλόγων των φαγητών. Άλλως τε ἐμμέτρο εἰς πολλὰ τὸν Διογένη καὶ μάλιστα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὥστε, ὅτε μετόχησε ποτὲ εἰς ἄλλην οἰκίαν, ὅλη του ἡ οἰκοσκευὴ συνίστατο εἰς ἓνα ἐξελευστήρα ὑποδημάτων καὶ εἰς μίαν καπνοσύριγγα, κατὰ δὲ τὸν θάνατόν του (συμβάντα τὸ 1854 κατὰ τὴν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανοδὸν του, ἐν ὑπαίθρῳ ἐννοεῖται) οὐδεμίαν περιουσίαν κατέλιπε, διότι τὰ ποιήματά του, γεγραμμένα εἰς ἀναριθμήτους καταλόγους φαγητῶν, εἶχε πωλήσῃ ὀλίγῳ πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς ἓνα τυροκόλῳν — ἐννοεῖται μὲ τὸ ζῦγι.

Ἰδιότροπος τῆς ἐναντίας σχολῆς, δηλαδὴ τῆς τάξεως τῶν σχολαστικῶν, ἦτο ὁ Σηρ Ἐδουάρδος Βουρτῶν. Ὁ Ἄγγλος οὗτος ἦτο ἀνθρώπος τοῦ ὀρολογίου, ἀνθρώπος ὁ ὁποῖος ἐσχεδιάζε μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ἐκ τῶν προτέρων τὴν κατὰ ὥρας διαίρεσιν τοῦ βίου του καὶ κατὰ τὴν διαίρεσιν ταύτην ἐρρυθμίζεν ὅλας τὰς πράξεις, ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἐκτακτὸς περίστασις ἠδύνατο νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. „Κατὰ τὸ προσεχὲς γεῦμα τὸ ὁποῖον θὰ λάβω εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας μετὰ δύο ἔτη, δηλαδὴ τῇ 17. Αὐγούστου 1833, ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίας, σὺς παραγγέλλω ἀπὸ τοῦδε νὰ μοῦ ψήσετε μίαν ὀρνιθία“, ἔλεγεν εἰς ἓνα ξενοδόχον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐπομένως ἐλάμβανεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὅπως ἡ παραγγελία ἐκτελεσθῆ ἀκριβέστατα κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν. Ἐτερος Ἄγγλος, ὁ Σηρ Θωμᾶς Πρῦσε δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἀποκοιμηθῆ, χωρὶς νὰ ἔχη εἰς τὸ πλευρὸν του τὰς δύο λάρνακας τὰς περιχοῦσας τὰ τεταρχευμένα λεῖψανα τῶν δύο του συζύγων. Ἄλλος πάλιν Gentleman ἦτο ὁ πλέον ἀνυπόφορος παραξενιάρης τοῦ κόσμου, ἐν ὅσῳ εὐρίσκειτο ἐκτὸς τῆς κλίνης του. Μόλις κατεκλίνετο εἰς τὰ μαλακὰ του στρώματα ἐγένετο ἀνθρώπος, ἤρχιζεν ἀμέσως τὰς πνευματωδεστέρους συνδιαλέξεις μετὰ τῶν οικείων καὶ ξένων καὶ ἠσοθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ὑπὸ τὸ ἐράπλωμα τοσοῦτον εὐτυχῆ, ὥστε εἰς τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μὴ ἐγερθῆ πλέον ἐκ τῆς κλίνης, ἔμεινε πιστὸς ἐπὶ ὀλόκληρα 28 ἔτη.

Ὁ κατὰ τὸ ἔτος 1683 ἀποθανὼν ὑπουργὸς Colbert, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ ὀφείλει ἡ Γαλλία, δὲν εὐρίσκειν ἡσύχιαν οὔτε ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆ, ἀν δὲν ἔβλεπε πλησίον του τοῦλάχιστον δύο γάτες. Ἐνας σύγχρονος τοῦ ὑπουργοῦ τούτου, ὁ Ἀββᾶς τοῦ Entragues, εἶχε συνειδήσει τὸσον καλὰ εἰς τὰ ῥάσα ὥστε, ἀναγκασθεὶς ἐκ διαφόρων ἔργων νὰ γείνη κοσμικός, ἐνεδύετο γυναικεῖα φορέματα, διότι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ κινήθῃ. Ἐκ τούτου, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ συνήθεια του ἀσχολία συνίστατο εἰς τὸ ῥάπτειν καὶ κατασκευάζειν τάπητας, ἔλαβε τὴν φήμην τῆς μεγάλης του ἰδιοτροπίας, φήμην εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφικθῆ ὁ Πέτρος Κράμπερ ἐκ Βερολίνου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἰδιότροπος, μόνον διότι θέρους καὶ χειμῶνος περιεπάτει ἐνδεδυμένος μὲ λεπτότατα ἐκ λινῆς ὀθόνης ἐνδύματα, ἐφόρει ὑψηλότατον καὶ εὐρύτατον πῆλον, ἔφερε πάντοτε ἀλεξιβρόχιον κιτρίνου χρώματος, οὐδέποτε ἐθέρμαινε τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφήν τῆς οἰκίας δωμάτιόν του, καὶ ἔπινε μόνον ὕδωρ. Ἐπὶ πόσον χρόνον θὰ διαρκῆ ἡ φήμη τοῦ ἀνδρός τούτου ὡς προτύπου ἰδιοτροπίας, οὐδὲς γνωρίζει, ὅτι ὅμως ἐν τῇ ἰδιότητι ταύτῃ ὁ ἀνθρώπος δύναται ἐπὶ μακρὰ ἔτη νὰ μένῃ ἀλησμόνητος, εἶνε ἀναμφίβολον. Οἱ κάτοικοι τῆς Ζυρίχης παραδείγματός χάριν διηγούνται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον πολλὰ περὶ τοῦ πρὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν ἀποθανόντος Ἰωάννου Κάσπαρ τοῦ Ἐλβετοῦ, ἀνδρός ἰδιοτροπωτάτου, ὅστις εἶχε τὴν συνήθειαν, νὰ ἐξέρχεται πάντοτε εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὸν ἐπενδύτην τοῦ

κοιτῶνος καὶ οὕτω ἐνδεδυμένος νὰ ὑβρίζῃ τὴν κυβέρνησιν καὶ νὰ καταράσεται τὸν δῆμαρχον.

Ὁ σύμβουλος τῆς βασιλικῆς Σαξωνικῆς πρεσβείας παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Βιέννης Βαρῶνος Villers (ἀποθ. 1886) ἀνὴρ πνευματωδέστατος, ἐπὶ εὐφροσύνῃ, ἀγαθότητι καὶ εὐγενεῖα αἰσθημάτων, προσέτι δὲ ἐπὶ θαυμαστῇ πολυμαθείᾳ διαπρεπέστατος, εἶχε τὴν πεποιθῆσιν ὅτι τὸ ἐπανωφύρι ἦτο πολὺ ἀναγκαϊότερον ἀπὸ τὸ ἐπανωφύρι, καὶ ὁσάκις ἔκαμινεν ἐπισκέψεις, πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐξεδύετο τὸ ἐν ζεῦγος τῶν περισκελίδων, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀποδύονται τὸν ἐπενδύτην, πρὸς μεγίστην τέρψιν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν ἐν τῷ προθαλάμῳ περισταμένων ὑπηρετῶν. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ἡ συνήθεια αὕτη περιεποίησεν αὐτῷ τὴν φήμην ἀλλοκότου ἀνθρώπου ἐπ' ἴσης τάξεως, ὅπως εἰς τὸν Ritter von Lucam ἡ προσπάθεια τοῦ νὰ γενικεύσῃ τὸ ἀνατολικὸν ἔθιμον, καθ' ὃ οἱ ἐπισκέπται πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἀποθέτουσι τὰ ὑποδήματα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαδόσεως τοῦ ἐθίμου τούτου εἶχε πάντοτε ἐν τῷ προδῶμῳ τῆς οἰκίας του μέγαν ἀριθμὸν ἐμβάδων εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐπισκεπτῶν, ἀλλ' ἡ προσπάθειά του ἔφερεν ὀλίγον ἀποτέλεσμα, διότι ἡ πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας παράκλησις του, νὰ κάμνωσι χρῆσιν τῶν ἐμβάδων, ἦτο γεγραμμένη λατινιστί. Ἄν ὁ Ritter von Lucam ἦτο τῆς γνώμης ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ ἐννοῆ λατινικὰ, δὲν γνωρίζομεν, δυνάμεθα ὅμως νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἐν ἄλλο πρότυπον ἰδιοτροπίας, ὁ Πολωνὸς κόμης Σ., ἔχων τὴν ἀκράδαντον πεποιθῆσιν ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ διακριθῆ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, μὴ γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν, ὑπέβαλεν ὄχι μόνον τοὺς ὑπηρετάς του ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς χωρικοὺς του εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης.

Καὶ ὁ κατὰ τὸ 1887 ἀποθανὼν δῆμος ἐν Κολωνίᾳ, Lereh, εἶχε τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν του. Εἶχε δηλαδὴ τὴν ἀκλόνητον πεποιθῆσιν ὅτι ὁ καλῆτερος καὶ ἀναπαυτικώτερος τόπος διὰ ὕπνον εἶνε τὸ φέρετρον καὶ ὄχι ἡ κλίνη, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν πεποιθῆσίν του ταύτην ἐπραττε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Ὁ πλησίον τοῦ Μονάχου ἐντὸς ἐνὸς λατομείου ἐνδιατωμένος ζωγράφος Dieffenbach δὲν θέλει νὰ ἤξευρῃ τίποτε περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθέρας κινήσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ θεωρεῖ ὡς μόνον ὀρθὸν τὸν κατὰ φύσιν βίον. Φορεῖ ἐπομένως μακρὸν, μάλλινον ἱμάτιον, ὀνομάζει τοὺς ὑποδηματοποιούς καὶ πιλοποιούς ἀνωφελῆ ὄντα καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἠϋξάνετο ἰσχυρὰ καὶ ἀκαίμα, ἀν ἕκαστος συνειθίζε νὰ τρώγῃ ἐπτά λεπτῶν φάρων τὴν ἡμέραν καὶ ὀλίγας σταφίδας. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι περιγελοῦσι τὸν ζωγράφον τούτον διὰ τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν του, εὐρέθη καὶ τις δημαρχικὸς πάρεδρος τῆς Βουδαπέστης, ὅστις θεωρεῖ τὸ βόειον βραστόν καὶ τὰ γεωμηλα ὡς τὴν μόνην εὐάρεστον διὰ τὸν ἀνθρώπον τροφήν, τὴν ὁποίαν ὅμως τροφήν πρέπει νὰ τρώγωσιν οἱ ἔχοντες ἐτήσιον εἰσόδημα δύο χιλιάδων φιορινίων. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἔχει ὀλίγῳ μικρότερον εἰσόδημα τοῦ ἀνω ὀρισθέντος φοβεῖται μήπως ἀποθάνῃ ἐκ πείνης καὶ μίαν φοράν προσκληθεὶς εἰς αὐλικὸν τι γεῦμα, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν: „Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω ἕνεκα ἁλλεῖφως τῶν πρὸς συντήρησιν μου ἀπαιτούμενων μέσων“.

Ἄλλου εἶδους ἦτο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ Οὐγγρου ἐκείνου μεγιστάνος, ὅστις κατὰ τὸ ἥμισυ ἀστυκῶς ἐνδεδυμένος καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ χωρικῶς, περιεφέρετο ἀγέρωχος εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βιέννης, εἰσέρχεται καθ' ἑκάστην περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς ἓν ἐκ τῶν πολυτελεστέρων ἀριστο-

κρατικῶν ξενοδοχείων ὀπλισμένος μὲ ἓνα καρβέλι ψωμί, διέτασσε μίαν ὑπερμεγέθη μερίδα ὀρισμένου τινὸς φαγητοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ἔτρωγεν ὀλίγον, εἶδιδε τὸ ὑπόλοιπον διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν τυχόντα διαβάτην, ἄφινεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν δουκάτῳ καὶ ἔτα ἀπεμακρύνετο.

Τοὺς μεγαλητέρους ὅμως ἰδιοτρόπους ἀνδειξε πάντοτε ἡ Ἀγγλία, ὅπου τὸ spleen ἀνάκαθεν ἔπαιζε τὸ μεγαλῆτερον ῥόλον. Ἀκόμη καὶ σήμερον λέγεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν Λονδίῳ πολλοὶ πλουσιώτατοι εὐπατρίδαι, οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς ἀμαξήλάται ἐπὶ μισθῷ. Το αὐτὸ ἰσχύει περὶ ἐκείνου τοῦ λόρδου, ὅστις λαβὼν ποτε τὴν ἀπόφασιν νὰ νυμφεθῆ τὴν πρῶτην τυχούσαν ἀγαθὴν γυναῖκα ἣν ἠθέλει συναντήσῃ τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου του, πρᾶγματι ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασίν του ταύτην καὶ ἐνυμφεθῆ μίαν ὑπηρετίδα μαγειρείου, ἡ ὁποία ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ συναντηθῆ πρώτη ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τῆς Ἀγγλίδος ἐκείνης, ἣτις εἶχε τὸσαύτην ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐκδρομὰς, ὥστε εἰς τὸ μετὰ τοὺς γάμους ταξιδιὸν τῆς ὁ σύζυγος βαρυνθεὶς νὰ τὴν συνοδεύῃ ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος τὴν ἐχωρίσθη πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς ἐκ τοῦ ταξιδίου τοῦ ἀντιγάμου. Τὰ ὅρια τῆς ἰδιοτροπίας εἶχεν ὑπερηδῆσῃ ὁ Παρισιανὸς ἐκεῖνος ἔμπορος, ὅστις ἠρωτεύθη μίαν κληρὶνὴν πλαγγόνα, ὁμοιάζουσαν ἴσως τῇ ἀποθανούσῃ συζύγῳ του ὡσαύτως ὁ Οὐγγρος ἐκεῖνος γαιοκτήμων, ὅστις ἐπισκεφθεὶς ποτε θηριοτροφεῖόν τι ἠγόρασεν ἀμέσως πέντε λέοντας καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς γυμνάζῃ. Εἰς τὰ πρόθυρα τῆς παραφροσύνης θὰ εὐρίσκετο βεβαίως καὶ ὁ Γερμανὸς ἐρωτωδὸς Οὐλερῆχος φὸν Λίχτενσταϊν, ὅστις περιφερόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ γυναικεῖα ἐνδύματα ἀνήγγελλεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἔλευσιν τῆς βασιλείας τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀστρολόγος Καρδᾶνος ὅστις ἀπέθανεν ἐκουσίως ἐξ αἰτίας, ὅπως ἐπαληθεύθη ἡ προφητεία του ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ κατὰ τινὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὀρισθεῖσαν ἡμέραν. Ἐν γένει δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι πᾶσα ἐκδηλωμένη ἰδιομανία εἴτε φαντασιοπληξία (κοινῶς πετριά εἴτε βίδα), ἐξεργασμένη τῶν ὀρίων τῆς ἀπλῆς ἰδιοτροπίας, εἶνε σημεῖον νοσηρᾶς τοῦ ἐγκεφάλου καταστάσεως. Ὅταν π. χ. ἀκούωμεν ὅτι ἐν τῷ 18 αἰῶνι πρίγκηψ τις Σουλβόβσκυ, ἐπιθυμῶν ἐν ὥρα θέρους νὰ κάμῃ ἐκδρομὴν μὲ τὸ ἐλευθρον, μὴ ὑπαρχούσης χιόνος, ἐπέστρωσε τὰς ὁδοὺς μὲ σάκχαριν, ἢ ὅτι ἐβδόμηκοντα ἔτη βραδύτερον ἄλλος τις μεγιστάν, συμπολίτης

καὶ ὁμώνυμος τούτου, εὐρίσκει τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ σχίξῃ τὰ στρώματα τῶν χωρικῶν του καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς ξυλοκοπῇ ἐπὶ ἀμοιβῇ, τοὺς τοιοῦτους δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ἰδιοτρόπους ἀλλὰ μάλλον τρελλούς. Τοιοῦτος θὰ ἦτο βεβαίως καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἐκατομμυριούχος White, τοῦ ὁποῖου ἡ μεγαλητέρα ἐπιθυμία ἦτο νὰ καταπονηθῆ ἀντὶ τοῦ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἀποκεφαλισθέντος δολοφόνου Πραγτσίνη, καὶ τοῦτο ἐκ περιεργίας διὰ νὰ ἴδῃ ἐπὶ πόσον χρόνος ὁ ἀποκεφαλισθεὶς διατηρεῖ τὰς αἰσθήσεις του. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας καθάρᾳ ἰδιοτροπία εἶνε ἡ τοῦ Πάτ Ἰγγιν, ὑποδηματοκαθαριστοῦ ἐν Denver, ὅστις ἐνῶ ἦδη ἔχει ἀποκτήσῃ περιουσίαν ἑκατὸν χιλιάδων δολλαρίων, μένει πιστός εἰς τὸ ἐπιτήδευμά του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν ὡς λουστραντζῆς, λέγων ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε πλέον τίποτε, ὅταν λείψῃ ἡ συνεισθημένη ἐργασία. Ἄξιόμιμητον τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς ὑπονοίας τῆς τρέλλας οὐχὶ παντελῶς ἀπηλλαγμένον εἶδος ἰδιοτροπίας! Οἱ πλείστοι τοῦλάχιστον ἀνθρώποι δὲν θεωροῦσιν αὐτὸν πολὺ διάφορον ἐκείνου, ὅστις ἤρχιζε τὸ γεῦμά του μὲ τὰ ἐπιδόρπια καὶ ἐτελείωνε μὲ τὴν σούπαν δὲν θεωροῦσιν αὐτὸν ἀνώτερον ἐκείνου, ὅστις κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα ἐλαφρότατα ἐνδεδυμένος, κατὰ τὸ θέρος δὲ περιβεβλημένος βαρυτάτην, πολυτιμοτάτην γούναν, διήγειρε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι θέλει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸ ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 13^{ον} αἰῶνα ἰδρυθὲν ἐκεῖνο τάγμα, τοῦ ὁποῖου τὰ κατὰ χιλιάδας ἀριθμούμενα μέλη ἀμφοτέρων τῶν φύλων ὑπεβάλοντο εἰς ὁμοίας ἀσκήσεις, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ ἀγάπη κατορθώνει τὰ πάντα.

„Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου θαυμαστόν, διότι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐν μέγα φρενοκομείῳ“, εἶπε φρόνιμος τις Ἄγγλος, μόλις ἤκουσε τὴν εἰδησιν ταύτην, καὶ προσεπάθει συγχρόνως νὰ κορδίση τὰ πεντήκοντα ὀρολόγια τῆς τσέπης, τὰ ὁποῖα ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἄν εἶχε δίκαιον ἢ ὄχι, ἀγνοοῦμεν, γνωρίζομεν ὅμως μετὰ βεβαιότητος ὅτι πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀνθρώπος τις, τὸν ὁποῖον ἕνεκα τῶν ἰδιοτροπιῶν του εἶχον ἐγκλείσῃ ἐντὸς τοῦ φρενοκομείου τῆς Πομπηίας, εἶπεν εἰς τὸν ἰατρὸν, ὅστις ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματός του, παρόμοιον τι: „Ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι τηκόμεθα ἐν τῷ φρενοκομείῳ, εἴμεθα τόσῳ ὀλίγον τρελλοί, ὅσον ὑμεῖς οἱ ἔξω εἴσθε ἀπηλλαγμένοι τάσεων, ἀτινες διεγείρουσι τὴν ὑπόνοιαν τῆς τρέλλας.“

ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ. ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Μεταξὺ τῶν γνωστοτάτων καὶ λίαν διαδεδομένων μελοδραμάτων ἐκείνης ὅπως δῆποτε μεγάλης σκηνῆς συγκαταλέγεται καὶ τὸ ὀραϊώτατον καὶ μελωδικώτατον τοῦ Auber μελοδράμα „Fra Diavolo“. Καὶ εἰς ἐκεῖνας ἀκόμη τὰς πόλεις, ὅπου ἕνεκα ἁλλεῖφως θεάτρου ἢ ἐπὶ σκηνῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου τούτου εἶνε ἀδύνατος, εἶνε γνωστὰ τοῦλάχιστον μερικὰ τεμάχια τοῦ Fra Diavolo, πρὸ πάντων δὲ ἡ λαμπρὰ αὐτοῦ εἰσαγωγή.

Ὅπως εἰς τὰ πλείεστα τῶν ἐχόντων ἱστορικὴν τινα βάσιν μελοδραμάτων ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἐπισκοπιέται καὶ παραμελεῖται, τὴν δὲ θέσιν αὐτῆς καταλαμβάνει ἡ φαντασία, οὕτω συνέβη καὶ εἰς τὸ Fra Diavolo: ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελο-

δράματος τούτου εἶναι καθαρὸν τῆς φαντασίας ἀποκνήμα, οὐδὲν κοινὸν ἔχον μετὰ τῆς πραγματικότητος, πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἥρωος. Ὁ ἥρωας ὅμως οὗτος, ὁ ληστής Φρά Διάβολος, πράγματι ἐξῆσεν.

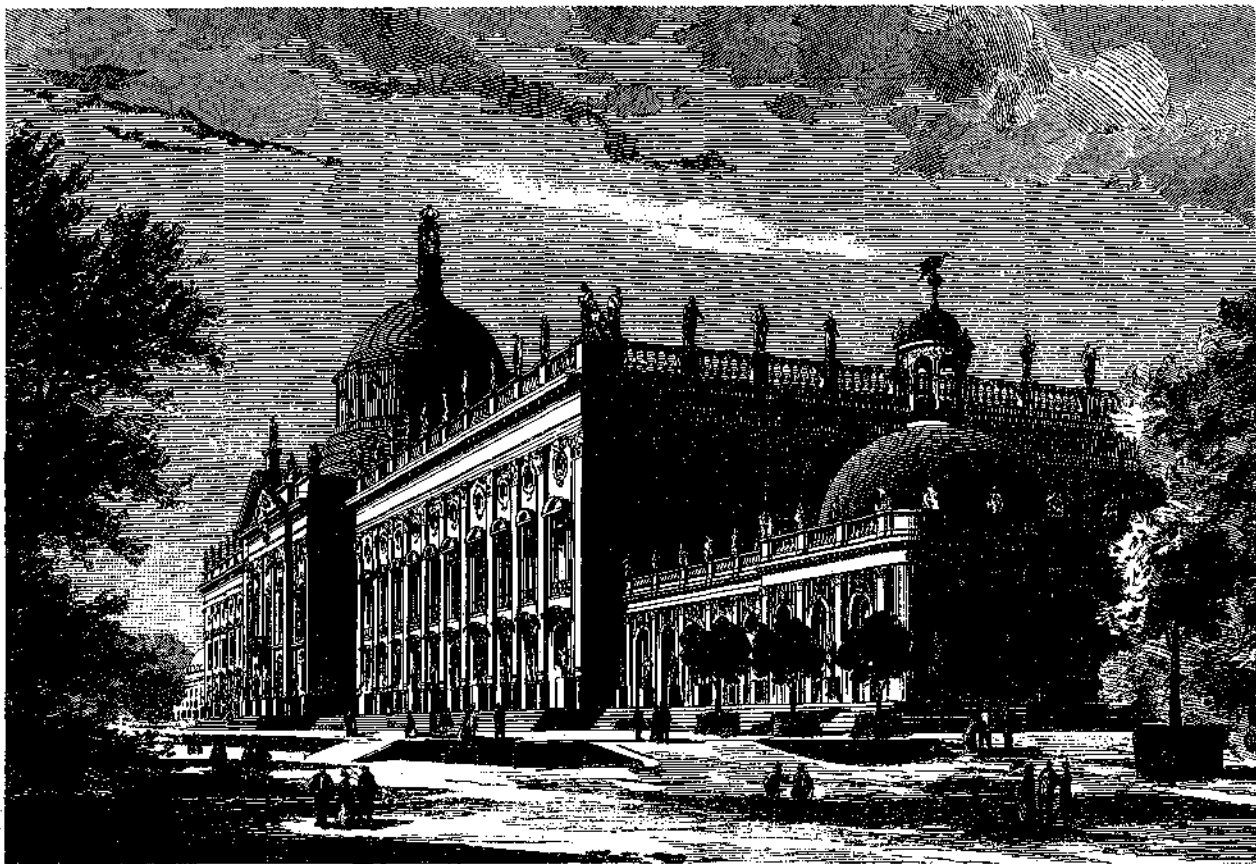
Ἦτο τὸ ἔτος 1798. Ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν Γαλλικὴν μοναρχίαν διὰ τῆς δημοκρατίας, τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος ὑπάτος προσεπάθει, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, νὰ εἰσαγάγῃ τὸ δημοκρατικὸν πολιτεύμα καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς δυτικῆς καὶ μεσημβρινῆς Εὐρώπης. Τὸν θρόνον ἀμφοτέρων τῶν Σικελιῶν κατέχε τότε Φερδινάνδος ὁ τέταρτος, ἀσθενὴς καὶ φιλήδονος ἡγεμῶν, ὅστις ἐπροτίμα τὴν διασκεδάσιν του κωνηγιῶν

και τας ήδονάς της τραπέζης των περι της εήμερίας της χώρας του φροντίδων, τας όποιās άφινεν εις την υπερήφανον και έμπαθη σύζυγόν του Μαριάν Καρολίαν, θυγατέρα της αυτοκρατειρας Μαρίας Θηρεσίας.

Υπό άσπόνδου μίσους εναντίον του Ναπολέοντος και της Γαλλικής δημοκρατίας έμπορουμένη ή βασίλισσα προσετέθη προθυμότατα εις την κατά της Γαλλίας συμμαχίαν της Άγγλιας, Πορτογαλλίας, Αυστριας μετά της Τοσκάνης, Ρωσίας, Νεαπόλεως και Σαρδινίας. Ταχέως και εν πάση σπουδή συνελέθη εν Νεαπόλει στρατός εκ του συρφετού παντός είδους κακούργων και εις τον συρφετόν τουτον

παλλού άηδίαση την άθλιαν διοίκησιν της βασιλείας και ήσπάζοντο μάλλον την Γαλλικήν δημοκρατικότητα. Ότε άίφνης σπεύσας ό στρατηγός Championnet, διά τετραήμερου άγώνος, από της 20. μέχρι της 23. Ιανουαρίου 1799 κατετρόπωσε πρό των πυλών και εν ταίς όδοίς της πόλεως τους Λαζαρώνους και διεσκόρπισεν αυτούς. Οι πλείστοι αυτών κατέφυγον εις τας δυσπροσίτους φαράγγας των όρέων Abruzzi, ή δε Νεάπολις εδρε μετ' ου πολυ ήσυχίαν υπό την προστασίαν των Γάλλων και ή δημοκρατική μερίς των πολιτών ανεκήρυξεν ήδη τή 25. Ιανουαρίου την παρθενόπειον δημοκρατείαν.

Ήδη όμως ενεφανίσθη ό γενικός τοποτηρητής της Νεα-

Τό παρα τή Ποτσδάμη άνάκτορον ΦΡΕΙΔΕΡΙΧΣΚΡΟΝ.

εδόθη ως στρατηγός ό Αυστριακός αξιωματικός Μάκ, του όποιου δεν έβράδυνε να φανή ή παντελής άνικανότης. Οι Γάλλοι έφεραν τον στρατηγόν μετά τινα φαινομενικήν αυτου επιτυχίαν εις τοσαύτην στενοχωρίαν, ώστε ήναγκάσθη να ζητήση παρακλητικώς άναχωρήν. Εις δε την παρακλήσιν του ό Γάλλος στρατηγός Championnet μόλις συγκατετέθη επί τω όρω της παραδόσεως του φρουρίου της Καπύης (Capua) με όλα τα τηλεβόλα και τό υλικόν του πολέμου και της πληρωμής δέκα εκατομμυρίων λιρών εκ μέρους της Νεαπόλεως, τους όποιους όρους ό Μάκ και παρεδέχη.

Ό έπονειδιστος ούτος συμβιβασμός ενέβαλε τον λαόν της Νεαπόλεως εις φοβερήν άγανάκτησιν. Έν τω όλω έξερράγη τρομερά επανάστασις, οι Λαζαρώνοι γενόμενοι κύριοι της πρωτεύουσής επετέθησαν, φονεύοντες και λεηλατούντες, κατά των εύπόρων τάξεων, αίτινες είχαν ήδη από

πόλεως, ό ήγεμών Φαβρίκιος Ρούφφος, ως πληρεξούσιος του βασιλέως Φερδινάνδου και ήρχισε να διοργανώνη την επανάστασιν των Καλαβρέζων και να θέτη πέρας εις την παρθενόπειον δημοκρατίαν. Κατώρθωσε να φανατίση τους χωρικούς, τους άλιείς, τους εργάτας και τους Λαζαρώνους και εγεν ήδη συλλέξη στρατόν ή μάλλον άτακτον στίφος εκατόν χιλιάδων άνδρών, σχεδόν άποκλειστικώς άνθρώπων της χειρίστης τάξεως, κακούργων, λιποτακτών και άλλων καθαρμάτων, ικανών προς πάν άνοσιούργημα.

Τα πολεμικά συμβεβηκότα εν τω μεταξύ προσεκάλούν τους Γάλλους εις την άνω Ιταλίαν, και οι δημοκρατικοί εν Νεαπόλει ήναγκάζοντο να βασισθώσιν εις τας ίδιās των δυνάμεις. Ότε έφθασεν ό Ρούφφος με τα στίφη του ήδυνήθη εύκόλως να καταστρέψη την δημοκρατίαν και ν' αποκαταστήση εν Νεαπόλει την βασιλείαν.

Πρό της επιστροφής όμως του βασιλέως Φερδινάνδου ανέλαβεν ό ήγεμών εν όνόματι αυτου και ως πληρεξούσιος του την διοίκησιν της χώρας. Ό Ρούφφος εξήτασεν όλους τους κλάδους της διοικήσεως και έποίησεν όλας τας εκ της θέσεως των πραγμάτων φανείσας αυτω άναγκαίως και σκοπίμους διατάξεις. Τα δεσπονητήρια ήσαν υπέρπλεα κακούργων και πλήθος άπειρον καταδικών, μεταξύ των όποιων πολλοί είχαν καταδικασθή εις θάνατον, περιέμενον την εκτέλεσιν της δικαστικής αποφάσεως.

Ό ήγεμών διάταξε να εμφανισθώσιν οι κατάδικοι ούτοι ενόπιόν του επί παρουσία και του γραμματέως του εις δικαστικός υπάλληλος ώφειλε να αναφέρη τό κακούργημα του καταδίκου και να εκθέτη τα καθ' έκαστα της διαδικασίας, μεθ' ό ό ήγεμών εξέφερε την όριστικήν του απόφασιν. Μέγα

πλήθος τοιούτων καταδικών είχαν ήδη εξετάση ό Ρούφφος και μόνον εις όλίγους, των όποιων την θανατικήν ποινήν μετέβαλεν εις ισόβια δεσμά, εύρεν όλίγα τινα να υπομνήση, ότε νεανίας τις δεδεμένος όπως και οι άλλοι με άλύσις εισήλθεν εις την αίθουσαν, οδηγούμενος υπό δύο κλητήρων. Ήρατα μορφή και ισχυρόν, μεγαλοπρεπές άνάστημα, με μέλαιναν κόρην και γενειάδα, μελάγχρουν πρόσωπον και βλοσυρούς μέλανας οφθαλμούς. Άσφοβος και με άνωρθωμένον μέτωπον ίστατο, ένθ' ό δικαστικός υπάλληλος ανεγίνωσκε την έκθεσιν των κακουργημάτων του, και ή άπαθής του προσώπου του εκφρασε έδεικνυεν ότι ούδε τον ελάχιστον είχε φόβον του θανάτου, του όποιου την προσπέλασιν υπεμίμησεν αυτω βεβαίως ό ακατάπαυστος κρότος των σιδηρών δεσμών του.

(έπειτα τό τέλος.)

1. ΚΑΗΜΕΝΤΙΝΗ, πριγκίπισσα του Κοβούργου (εν σελ. 167). Η πριγκίπισσα Κλημεντίνη εινε θυγάτηρ Λουδοβίκου Φιλίππου του Όρλεάνου όστις κατείχε τον θρόνον της Γαλλίας από του 1830 μέχρι του 1848, εγεννήθη δε τή 3. Ιουνίου 1817 εν Παρισίοις. Τή 20. Απριλίου 1843 συνεζεύθη εις γάμον μετά του πρίγκιπος Αύγουστου Λουδοβίκου Βίκτωρος του Sachsen-Koburg und Gotha, δουκός της Σαξωνίας. Ούτος ήτο υίός πρίγκιπος Φερδινάνδου Γεωργίου Αύγουστου του Κοβούργου, όστις ενυμφεθη την κληρονόμον του πλουσιωτάτου ούγγρικου ήγεμονικού οικου των Kohary, την πριγκίπισσαν Antonie, εγένετο Ούγγρος μεγιστάν (Magnat) και προσέλαβε τό όνομα Koburg-Kohary. Ό υίός του άπεναντίας, ό πρίγκιψ Αύγουστος απέθετο αυθις τό όνομα Kohary. Ηξήσε δε σημαντικώτατα την πατρικήν περιουσίαν και διά της ίδιας οικονομίας και διά του γάμου του μετά της θυγατρός του βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, καθότι, ως γνωστόν, οι Όρλεάνοι άνήκουσιν εις τους πλουσιωτάτους των ήγεμονικών οικων της Ευρώπης. Έκ του γάμου τούτου εγεννήθησαν τρεις υιοι και δύο θυγατέρες, εκ των όποιων ό νεώτατος και ό εξαίρετος άγαπητός τή μητρί εινε ό νυν ήγεμών της Βουλγαρίας. Η πριγκίπισσα Κλημεντίνη συνδέεται διά συγγενικών δεσμών προς πάσας σχεδόν τας ήγεμονικάς αυλάς της Ευρώπης, εινε φιλόδοξος, συνετή και δραστηριωτάτη γυνή. Έν τω ήρέμω του Ebenthal μεγάρω ένθα συνήθως διαμένει και όπου ούσαύτως ό νυν ήγεμών της Βουλγαρίας διήγαγε τό πλείστον της νεανικής του ηλικίας, ή πριγκίπισσα Κλημεντίνη συνέλαβε και διεξήγαγε τα πολυπλοκα σχέδια της προς έλλογήν του υίου της ως ήγεμόνος της Βουλγαρίας.

2. Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ. Είκαν υπό Gust. Courtois (εν σελ. 171). Ό Αρχιμήδης, τό έξοχον τουτο και μεγαλοφύεστατον πνεύμα της αρχαιότητος, εγεννήθη εν Συρακούσαις περί τό έτος 290 πρό Χριστού, ήτο δε συγγενής του τυραννίου Ίέρωνος. Οι σύγχρονοι του αναφέρουσιν ότι ήτο πάντοτε τοσοούτον βεβουδισμένος εις τας μαθηματικάς του έρευνας και ανακαλύψεις ώστε οι φίλοι του ήναγκάζοντο να τω υπομνήσκουσιν, ως εις μικρόν παιδίον, τας απολύτους αυτου άνάγκας. Αί ανακαλύψεις του αναφέρονται και εις τα καθαρά μαθηματικά και εις την εφαρμογήν αυτών επί δια-

φόρων προβλημάτων των φυσικών επιστημών. Την μαθηματικήν εν γενει, και ίδια την γεωμετρίαν προήγαγε εις τοσοούτον θαυμασίαν ανάπτυξιν καθ' όλας τας διευθύνσεις, ώστε μόλις μετα χιλιετηρίδας αι επιστήμαι αυται ήδυνήθησαν διά του Αεβιντιού και του Νεύτωνος να προαχθώσιν εις μεζονα τελειότητα. Τοιουτοτρόπως τα έξοχα πνεύματα συνάπτουσι φιλικώς τας χείρας διά μέσου των αιώνων. Κυρίως μιάς επιστήμης, της μηχανικής, εινε ό Αρχιμήδης ό μόνος εφευρέτης και δημιουργός. Τους περιφήμους μηχανικούς νόμους του μοχλού, τας νυν πασιγνωστούς ιδιότητες του κέντρου της βαρύτητος των σωμάτων, πρώτη ή μεγαλοφυία του Αρχιμήδους εξεύρε και κατενόησεν. Ότε διά μηχανής τινος ήδυνήθη, μόνος, να μετατοπίση μέγα πλοίον, εν τή συναίσθησει της ίδιας μεγαλοφυίας διχ τους ύπ' αυτου ανακαλυφθέντας φυσικούς νόμους ανεφώνησε μετ' αξιοπρεπούς υπερηφανίας τό περίφημον εκείνο: δός μοι πᾶ στω και τάν γάν κινήσω (δός μου πού να σταθώ, και θα κινήσω την γήν).

Εινε τοίς πάσι γνωστή ή περίστασις, εξ ής έλαβεν άφορμήν προς ανακάλυψιν του φυσικού νόμου, καθ' όν τά εις ύγρόν τι έμβαπτιζόμενα σώματα αποβάλλουσι τόσον μέρος εκ του βάρους των όσον εινε τό βάρος του ύπ' αυτών εκτοπιζόμενου ύγρου.

Έκ των πολλών αυτου ανακαλύψεων και εφευρέσεων αναφέρομεν μόνον την των κατόπτρων, δι' όν εκαιε τα πλοία των εθρών και εκ της όποιας εφευρέσεως εύρε τον θάνατον, του όποιου τας όλίγον προηγηθείσας στιγμάς παριστά ή ήμετέρα εικών. Ό Αρχιμήδης κάθηται βεβουδισμένος εις μαθηματικούς υπολογισμούς και διαγράφων γεωμετρικά σχήματα. Έκ των σκέψεων αυτου μόλις υπό του θορύβου των όπλων και των κραυγών των στρατιωτών αποσπασθείς, ειπε προς τον στρατιωτήν όστις έμελλε να τον φωνέση «μη μου τους κύκλους τάραττε» μεθ' ό και εθανατώθη.

3. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Γ'. Αυτόκρατωρ της Γερμανίας, μετά βιογραφίας (εν σελ. 175).

4. ΦΡΕΙΔΕΡΙΧΣΚΡΟΝ, τό παρα τή Ποτσδάμη άνάκτορον εν ω εγεννήθη και απέθανεν ό αυτοκράτωρ της Γερμανίας Φρειδερίκος ό Γ'.

ΤΡΟΠΟΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ.

Ο Ευρωπαίος των κατωτέρων κοινωνικών τάξεων ήδύνατο να μάθῃ παρά του έμποραγούσ αυτῆς Ιαπωνίας πολλά πράγματα, αφορώντα τους τρόπους τῆς ευγενούς συμπεριφορῆς και ευπρέπειας. Δὲν ἐνοοοῦμεν βεβαίως τὴν ευπρέπειαν ἐν τῷ ἱματισμῷ, διότι ἡ ἐνδυμασία τῶν Ιαπώνων δὲν συμβιβάζεται καθ' ἑλίου πρὸς τὰς ἡμετέρας περὶ εὐσχημοσύνης ιδέας, καθότι οὐδὲ κατὰ τοὺς μεγίστους θερινούς καύσωνας δά συγκατετιθέμεθα ἐν ἐξέλθωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ μόνον τον περὶ τὰς ὁδοὺς ζωστήρα. Τοσοῦτον μᾶλλον ὁμοῦ εἶναι θαυμαστή ἢ τῶν τρόπων ἀβρότης, μετ' ἧς τὰ γυμνά ταῦτα σώματα πρὸς ἀλλήλα συμπεριφέρονται. Οὔτε προσαγορεύουσιν ἀλλήλους πάντοτε μὲ τὴν τίτλον „Σάν“ (δηλ. Κύριε), ἐνοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, καθόσον καὶ τὰ παιδία ἀκόμη τῶν Ιαπώνων ἐν τῇ μετ' ἀλλήλων ἀναστροφῇ προσθέτουσι τον τίτλον τούτον εἰς τὰ ὀνόματά των. Τὴν κεφαλὴν βεβαίως οὐδέποτε ἀποκαλύπτουσι πρὸ τῶν ὁμοίων των, διότι ὁ ψιδίνος πῖλος των στερεοῦται πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των διὰ ταινίας δενομένης ὑπὸ τὸν πάγωναν. Ἐν τούτοις ὁμοῦ δεικνύουσι τὴν καλὴν των θέλησιν τοῦ ἴσχυροῦ ἀποκαλυφθῶσιν, ἀπτόμενοι τοῦ πῖλου διὰ τῆς χειρὸς καὶ πολλὰς ἀλληλοδιαδόχους παροῦντες ὑποκλίσεις. Ἀκόμη καὶ ἐν τῇ ταχυτάτῃ αὐτοῦ πορεία δὲν παραλείπει ὁ ἀμαζουικός Kuli νὰ χαίρει τὸν συνάδελφόν του δι' εὐλαφῆς ὑποκλίσεως, τοῦ ἴσχυροῦ φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀναγκάζει καὶ τὸν ἐν τῇ ἀμαζῇ δοῦμενον ἕξνον εἰς ἀκούσιον ἀνυπόκλιτον.

Ἀκουσίως ἀναγκάζεται τις νὰ παραβῆ τὸς ἀνδρόφους φθόγγους καὶ τὰς οὐχὶ λίαν φιλοφρονητικὰς λέξεις, μετὰ τὰς ὁποίας οἱ ἡμέτεροι ἀχθοφόροι ζητοῦσι δίδων διὰ τῶν πλῆθους, μετὰ τὸς ευγενεῖς τῶν Ιαπώνων ἀχθοφόρων τρόπους ὅταν ἀκούσῃ τὸ ευγενὲς ἐκεῖνο „γομὲν ναζαί“ (δηλ. παρακαλῶ, συγγνώμη) ἐνὸς βαρέως φορτωμένου Κουλι, ἕστιν ἀναγκάζεται ὑπὸ ἄβροφροσύνης νὰ περιπατῇ ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους δι' ἐλιγμὸν μὲ τὸ βαρὺ ἐπὶ τῶν ὤμων φορτίον του καὶ ἄλλοτε μὲν λοξοδρομεῖ. ἵνα μὴ ἐνοχλήσῃ τὰ ἐν τῇ ὁδῷ καίζοντα παιδία, ἄλλοτε δὲ σταματᾷ μετὰ τὸν τὸ φορτίον ὅπως δώσῃ τὰς ἀναγκαίαις ὁδηγίας εἰς τὸν ἀγνοοῦντα τὴν ὁδὸν διαβάτην, καὶ ἐνίοτε μάλιστα, ἐν τυχόν συναντήσῃ τινὰ προστάτην του, ὑποκλίνεται πρὸ αὐτοῦ τῶσον βαθέως, ὥστε τὰ γέωμλα, τὰ ὁποία κομίζει ἐντὸς κάδου ἐπὶ τῆς ῥαχέως του, κατακλινοῦται εἰς τὸ ἔδαφος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του. Τὰ πρῶτα μαθήματα, εἰς τὰ ὁποία ὑποβάλλεται ὁ μικρὸς Ιάπων, εἶναι διάφοροι ἀσκήσεις ἐν τῇ ευγενεῖς συμπεριφεροσθῆαι. Ὅσακις τὰ μικρὰ παιδία λαμβάνουσι παρὰ τὸς δασκάλους, οἷον γλύκισμα ἢ ζαχαρωτάν, ὀφείλουσι πρὸ παντὸς νὰ συνειδῶσιν νὰ μὴ φέρωσιν αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὸ στόμα, ἀλλὰ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν πολαμῶν τὸ δωρηθὲν γλύκισμα νὰ ὑψῶσι τὰς μικρὰς των χεῖρας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ εἶτα νὰ ποιῶσι βαθεῖαν ὑπόκλισιν. Προσέτι δὲ (καὶ τούτο εἶνε ἡ δυσκολοτέρα ἀσκηση, μετὰ τὴν ἑποῖαν οἱ γονεῖς βραβανίζουσι καὶ τυραννοῦσι τὰ τέκνα των) ὀφείλουσι νὰ εἰσπνέωσι βαθέως τὸν ἀέρα διὰ μέσου τῶν ἡμικλειστών χειλέων, ὥσανεὶ ἠθάβαντο δριμύτατον φύκος, καὶ εἰσπνέουσι αὐτὸν ἐκπέμποντες συγχρόνως βραχύν τινα, ἤχηρον καὶ βηχοειδῆ φθόγγον. Ἡ ἀσκηση αὕτη παρέχει κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ παιδίον μεγάλας δυσχερείας, ἀφ' οὗ

ὁμοῦ κατορθώσῃ νὰ ἐκτελῇ αὐτὴν ἀπταιστως καὶ ἐλευθέρως, εἶνε πλέον κάτοχος δι' ἑλίου του τὸν μέλλοντα βίον ἐνὸς τύπου ευγενούς συμπεριφορῆς, ὅστις πάσας σχεδὸν τὰς συνήθειας φιλοφρονητικὰς ἐκφράσεις εἰς πᾶσαν περιστασιν εἴτε ὅπως διόλου ἀντικαθιστᾷ εἴτε καὶ ἐνισχύει. Ὁ τύπος οὗτος χρησιμεῖ ὡς εἰσαγωγή εἰς πᾶσαν συνδιαλέξιν (ὡς π. χ. εἰς τὴν περὶ τοῦ καιροῦ συνδιαλέξιν, ἧτις καὶ ἐν Ιαπωνίᾳ δὲν εἶνε ἀλιγώτερον ἐν χρείσῃ ἢ παρ' ἡμῶν), χρησιμεῖ ὡσαύτως ὡς ἀποτελεῦσιον εὐχαριστηρίου λόγου, ὡς προσιμὸν μὲς δικαιολογήσεως, ὡς ἀναπληρωματικὸν μέσον μὲς καθυστερούσης ιδέας, καὶ ἴδια ὡς χαίρετισμός. Ὅταν δυο γνωστοὶ συναντηθῶσι καθ' ὁδόν, οἷασθῆποτε τάξεως ἢ ἡλικίας καὶ ἂν ἦναι, σταματῶσι κατ' ἀρχὰς μετὰ τὸς πόδας μικρὸν τι ἀπ' ἀλλήλων διεστηκότας, κάμπτουσι τὰ γόνατα, ὑποκλίνουσι βαθέως τὸ ἀνω ἡμισυ τοῦ σώματος, τρίβουσι τὰ γόνατα διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐπιναλαμβάνουσι πολλὰκις τὰς ὑποκλίσεις, εἶτα δὲ ἡρέμα ἀνορθούμενοι εἰσπνέουσι βαθέως τὸν ἀέρα μετὰ ἡμικλειστα χεῖλη καὶ ἐξωθούσαν αὐτὸν ἀκολουθῶς μετὰ ἰσχυρὸν στεναγμόν, ὅμοιοι μὲ φωνηέσας πλαγγύσας, τῶν ὁποίων εἶνε ἡδὴ χαλαρωθῆ ἢ τὴν φωνὴν παράγων καὶ τὰς κινήσεις μηχανισμός.

Τὴν συνδιαλέξιν ἀρχίζουσι πάλιν μετὰ στεναγμούς καὶ βῆχα: „σχιμαρακον ο με νε κακαριμαζεν“ τοῦτ' ἔστι μεθερμηνεύμενον: ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου δὲν ἔμεινα ἐξηρημένος ἐκ τῶν ὀμμάτων σας (δηλαδή: εἶνε πολὺς καιρὸς ὅπου δὲν σας εἶδα). Ἡ ἀπόντησις εἰς τοῦτο εἶνε βαθὺς στεναγμὸς ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἤρησθ βηχός: τοῦδ' ὅπερ δηλοῖ: Ναὶ δυστυχῶς, δυστυχῶς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐστερηθῆν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀναβλέψω πρὸς ὑμᾶς. — „Ἦως εχει ὁ κύριος συζυγός σας καὶ ὁ κύριος υἱός σας;“ Ἡ ἀπόκρισις εἶναι πάλιν στεναγμὸς καὶ βῆξ, οἷτινες ἰσοδυναμοῦσι μετὰ „Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἐρώτησιν, καλῶς.“ — „Ἀφ' οἷου τὸ τελευταῖον ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐξαρθῆν ἐκ τῶν ὀμμάτων σας, ἐγένετε πρὸςβύτερος καὶ παχύτερος.“ Ἡ ἀπάντησις καὶ πάλιν στεναγμὸς μετὰ βηχός, δηλαδή „Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν φιλοφρόνησιν, ἧτις ὅμως φοβούμαι μὴπως εἶνε ἄγαν κολακευτικὴ“, καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς μέχρις οὗ μετὰ πολλοὺς στεναγμούς καὶ ὑποκλίσεις ἀποχωρισθῶσιν αὐτῶς βῆχόντες.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνεκα τῆς καθαρῶστετος τῶν ψιθῶν οἱ χαίρετισμοὶ γίνονται τελειότεροι ἢ ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ὁδῶν. Ἐν τῇ οἰκίᾳ γονυπετοῦσιν ἐπὶ τοῦ πατώματος, τοποθετοῦσι τοὺς πῆχους καθ' ὅλην των τὴν ἔκτασιν μέχρι τῶν ἀκρων δακτύλων ἐπὶ τῆς ψιθῶν, καὶ κλίνουσιν ἐπ' αὐτῆς τὴν κεφαλὴν ἢ τοῦλάχιστον τὸ ἀνω μέρος τοῦ μετώπου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ διαμένουσιν ἀναστενάζοντες καὶ βῆχόντες καὶ ψιθυρίζοντες, ἔσθις ὅταν ἀναβῆ τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑτέρου, ὅστις τότε ἐγείρει μετὰ προσοχῆς καὶ περισκέψεως τὸ μέτωπον ἐπὶ τασούτον μόνον, ὅσον ἀρκεῖ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ ἀντικρινός του ἀπηθῆσεν. Ἐν τούτῳ συνέβῃ, ἐγείρονται ἀμφοτέροι βαθέως. Ἐν ὁμοῦ ὁ ἄλλος εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν μετὰ τὸ μετωπον προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, τότε καὶ ὁ πρῶτος πίπτει πρηνῆς ἐπὶ τοῦ πατώματος, ἵνα μὴ ὑπερβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντικρινου τοῦ κατὰ τὴν ευγένειαν.

Ἐκ τῆς βραχείας καθυστερήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ἔσχομεν τὴν σύκαιρίαν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ περὶ τοῦ θαυάτου Φρειδερίκου Γ', συμβάντος δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι φυλλαδίῳ ἡμερομηνίαν.

- κ. Ν. Χ. εἰς Θεσσαλονίκην. Τὰ τεύχη ἀπεστάλησαν, ἀναμένομεν δὲ ἀπάντησιν Σας. — κ. Π. Α. εἰς Ἀνάπαν. Συνεμορφώθημεν καὶ ἀπεστάλη. — κ. Μ. Μ. εἰς Μετσοπολιν. Καὶ τὰ τελευταῖα ἐλήφθησαν. — κ. Ι. Κ. Τζ. εἰς Καβάλλαν. Τὴν ἀπόδειξιν τοῦ νεοῦ συνδρομητοῦ Σας δά εἴρητε ἐν τῷ δέματι. — κ. Π. Σ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν καὶ ἀνυπομῶνως ἀναμένομεν εἰδήσεις Σας. — κ. Γ. Κ. εἰς Ὀδησόν. Θ' ἀποσταλῆ. — κ. Γ. Δ. Ι. εἰς Μαγορέλλον. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Δ. εἰς Κάρρον. Τὰ τεύχη 9 καὶ 10 ἐστάλησαν εἰς Μι- νια καὶ φροντίσασ τὴν παραλαβὴν των, ἐν ἐναντία ὁμοῦ περιπτώσει γράψασ μας ὅπως ἀποσταλῶσιν ἡμῖν ἄλλα. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀγγαλιον. Σὰς ἐγράψαμεν. — κ. Μ. Α. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Π. Κ. καὶ Συντρ. εἰς Σμύρνην, Σ. Η. εἰς Ἰστί. Ἐλήφθησαν καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Κ. εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν — κ. Χ. Χ. εἰς Μανσοῦραν. Ἐστάλησαν. — κ. Ἀδ. Σ. εἰς Ἰσμιλλιον. Σὰς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν. — κ. Ι. Ν. Σ. εἰς Φιλίππουπολιν. Ἡ ἀποστολὴ τῶν περικαλυμμάτων ἀνεβλήθη παρὰ τὴν θέλησιν μας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ ζητοῦμεν συγγνώμην. — κ. Γ. Κ. εἰς Σωζόπολιν. Τὰ ὑπὸ Κ. αὐτόθι ἐν τῷ 3 τῆς Κλειῶς μας ἀριθμῷ γραφέντα ἐνδιαφέρουσι ἄλλον. — κ. Κ. Ζ. εἰς Ἀδριανούπολιν. Τὴν τελευταίαν Σας ἐλάβομεν καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν; προσεγῶς δὲ δά Σας γράψωμεν καὶ περὶ τῆς γνωστῆς Σας ὑποδέσεως. — κ. Γ. Κ. εἰς Τραπεζοῦντα. Κατ' ἐπιθυμίαν Σας δ' αὐξήθη ὁ προς ὑμᾶς ἀριθμὸς τῶν τευχῶν διὰ καὶ Σας εὐχαριστοῦμεν. — κ. Φ. Ζ. εἰς Σιάτισταν. Μὴ παραγγείλητε ἀφοῦ ἡ τιμὴ εἶναι τῶσον ὑπερβολικὴ. — κ. Ν. Α. Μ. εἰς Βιτωλία. Θά φροντίσωμεν. — κ. Β. Μ. εἰς Κάρρον. Θά κάμωμεν τὰς δεούσας παραστάσεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Φρειδερίκος Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας (μετὰ εἰκόνας). — Ἀόγος τοῦ Πάπα Ρώμης Λέοντος ΙΓ' πρὸς τοὺς Ὀύγγρους προσηκνῆτάς ὑπὸ Γρηγορίου Γ'ωγου, Ἀρχιεπισκόπου. — Σαρκική ᾠδὴ εἰς τὴν πεντεκοσταετηρίδα τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ'. ὑπὸ τοῦ καθηγ. Gust. Grün. — Ἀνάδοτον ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Παράσχου. — Νεκρικὴ ᾠδὴ εἰς Φρειδερίκον Γ'. ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη. — Nachruf ins Grab an Friedrich III. Deutsch von Aug. Boltz. — Ἰδιότροποι καὶ τρελλοί. — Φρὰ Διάβολος (διήγημα ἱστορικὸν — συνέχεια). — Πινακοθήκη, ἧτοι ἐρμηνεῖαι των εἰκόνων. — Ποικίλα. (Τὸ πανελιστήμιον τῆς Βονωνίας. — Σπατάλη ἐργατικῶν δυσημῶν. — Ἡ μακροτάτη διαμονὴ ὑπὸ τῷ ἴδιω. — Σιδηρὰ πλοῖα καὶ πωξίς. — Ὁ ζωγράφος Veruet καὶ ἡ δούκισσα Α. — Μονομαχία δύο δυσειδῶν ἠθοποιῶν. — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Τὸ πρασινον χροῖμα τῆς θαλάσσης. — Τεχνητὰ ὀδόντες ἐν χρείσῃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἡ ἡλικία τῶν ἀστέρων. — Πειράματα περὶ τῆς λεπτότητος τῆς γέουσεως.) — Τρόποι συμπεριφορῆς τῶν Ιαπώνων. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία. ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Κλημεντίνη. Πριγκίπισσα τοῦ Κοβούργου (ἐν σελ. 167). — Ὁ Ἀρχιεπίσ. Εἰκὼν ὑπὸ Gust. Courtois (ἐν σελ. 171). — Φρειδερίκος Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας (ἐν σελ. 175). — Φρειδερίχσκρον τὸ παρὰ τῇ Ποτσδάμῃ ἀνάκτορον (ἐν σελ. 177).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χίρτης ἐν τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελέην Frey & Sening, ἐν Λειψίᾳ.